

Finito, vsio, alles, that's all

Ave, čierne duše gabu,

ak ste sa dostali až sem, po koniec, môžem vám s potešením oznámiť, že ste úspešne podstúpili vymývanie mozgu a ste pripravení na prevoz do blá-zinca, prípadne na začiatok vyučovania. Samozrejme, iba v prípade, že ste si postupne prečítali každú jednu stránku tohto skvelého a jediného origi-nálneho školského časopisu GAB-u.

Vy, čo ste preskakovali, máte proste smolu, trpte ďalej. No, ešte bu-dete mať jednu možnosť sa napraviť - pri poslednom tohtoročnom čísle. Zatiaľ všetkým prajem, aby vás svetlo Elune sprevádzalo. ALOHA!

Hanulienka

Pre tých, ktorí nevedia, kto je Elune, vysvetľujúci vtip (či skutočnosť?):

Ona: Čo myslíš, čo bude po smrti?

On: Zmením sa na ducha, prídem ku svojmu telu a oživím sa.

Ona: Zaujímavé. Z akej viery to pochádza?

On: World of Warcraft.

The word 'gymkac' is written in a large, bubbly, stylized font. The letters are white with thick black outlines. The word is decorated with several small, five-petaled flowers with dark centers, scattered around the letters.

Obsah:

Editoriál	3
Panta rei	4
Rande pred vrátnicou	8
Pohl'ad do zrkadla	9
Zážitok na celý život	14
Krátke správy	18
Zamyslenie	20
(ne)Kultúra	22
Naše cesty za poznáním	26
Aký je tvoj názor?	35
Súťaž	41

Časopis študentov Gymnázia Antona Bernoláka v Senci. Vyšiel s láskavou podporou ocka Adama zo sekundy — p. Schmiedla.

Ďakujeme.

Zároveň ďakujeme p. prof. Alžbete Ivanovej za odbornú pomoc.

3. číslo, apríl 2009. Predajná cena 0.70 euro.

Ilustrácie: Monika Hladíková (Monika), septima, Petra Štolcová (Petra), sexta. **Obálka:** Matej Laky, 3.A

Pedagogický nadhľad: Mgr. Dagmar Lenártová

Prispievatelia: Zuzana Lenártová, prima, Ema Balážová, Romana Debnárová, Dominika Polakovičová, sekunda, Peťo Klúcsik, kvarta, Lukáš Gálik, 1.A, Lidia Lehkar, 4.A

Vtipy

- Pán doktor, rada by som dala svojho manžela k vám na psychiatriu.

- A to už prečo?

- Pretože vždy, keď príde domov z práce, napustí si plnú vaňu vody.

- Tak je iba príliš čistotný.

- Ale on si tam dá veľa peny.

- Vychutnáva si to.

- Ale on sa tam hrá s kačičkou.

- Tak je trochu detinský.

- Ale to je moja kačička!

Počas návštevy v blázinci sa pýta návštevník riaditeľa, podľa akých kritérií rozhodujú, či niekoho zatvoria do blázince, alebo nie.

Riaditeľ vysvetľuje: No, my napustíme vaňu vodou, dáme kandidátovi lyžičku, hrnček a kýblik a poprosíme ho, aby vaňu vyprázdnil.

Návštevník sa ozve: Aha, rozumiem, normálny človek zoberie kýblik, aby mu to šlo rýchlejšie, že?

Riaditeľ: Nie, normálny človek vytiahne štupeľ... Chcete izbu s balkónom alebo bez?

Škótsky dedinčan rozpráva priateľom o svojich zážitkoch z Londýna:

„Tí Angličania sú hotoví blázni. Predstavte si, ráno o tretej vtrhne Angličan do mojej hotelovej izby, kričí ako šialený a začne ma mlátiť papučou...“

Kamaráti mu hovoria: „Hrozné! A čo si mu povedal?“

Škót odvetí: „Nič, pokojne som hral na gajdách ďalej.“

V blázinci po chodbe sa prechádza blázon a ťahá za sebou na šnúrke zubnú kefku. Ide okolo ošetrovateľ, hneď pochopí a prihovorí sa:

- Mate pekného psa. -

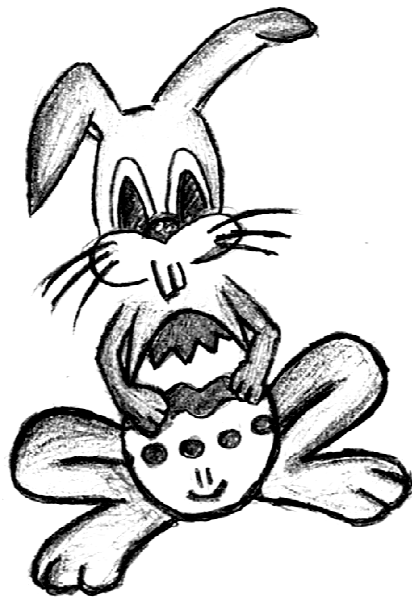
- To nie je pes, to je zubná kefka, - odpovedá blázon.

- Ejha, ale sa mu zlepšil stav, - pomyslí si ošetrovateľ a ide ďalej. Len čo zašiel za roh, blázon sa obráti ku kefke:

- Hej, Rexo, ale sme s ním vybabrali, čo?

Škola s úsmevom

Ty čo študuješ? Rozsypaný čaj?
Keď nezavrieš tú ústnu dutinu, tak po nej dostaneš!
O čom sme to tlachali?
Volaká si zgeblá, cicka.
Počuj macko, prestaň brumkať.
Keď budeš nejakú cicku žiadať o končatinu, nebudeš jej kupovať šuter za 12,50(Sk).
Čo sa chytáš tak divne?
Si príťažlivá jako hromozvod.
No keď Varga začne rozprávať, to je napínavé ako moje gaťky.
Ja som nejaká negramotná.
Baby, na každú opicu má hrobár truhlicu.
Ja nedovolím, aby ste upadli do hriechu.
Kde je tá druhá filoména?
Vy ste predsa mladý muž plný ideálov.
Nesed' ako Milka!
Nekukaj na to ako bacil do lekárne.
Ťa budem vešať na metlu.
Ja sa na vás nemôžem pozeráť, lebo strácam chuť do všetkého.
Tam vzadu, vy partia mimozemšťanov.
Raz vyberám podľa krásy, raz podľa múdrosti. K niektorým sa nedostanem.
Podpísať sa svojím menom, nie že tam napíšeš Sandokán alebo Panenka Mária, ja to lúštiť nebudem!
Ani ja nie som jedovatá, ale môžem spôsobiť smrť.
Kosa je tu jak v pitevni.
Niektorí ma potešili, niektorí menej, na niektorých som si zvykla.
Ja už som stará teta.
Vymyslíte niečo nové, také, čo tu ešte nebolo. Napríklad očúral mi to pes, zjedol mi to drak, ale také kraviny ako „nebol som tu“ mi sem nenoste.
Paula, dáme ti vyraziť zuby.

zozbierané, ilustrácia: **Petra**

Redakčná rada:

Šéfredaktor: Hana Miháľová (Hanulienka), sexta

Členovia: *tercia:* Kristína Kleinová (KikaK), Miroslav Nagy (Nager), Lea Poórová (Lea), Dáša Prišticová (Dáša), Silvia Štellerová (Sisa), Karin Untermayerová (Karin), Martina Štolcová (Martina), *kvarta:* Nika Andeleková (Nika), Kristína Longaueová (KikaL), Jana Potočárová (Jana), Alexandra Tošič (Alex), *1.A:* Romana Kačová (Romana), Patrícia Lukáčová (Patrícia), *sexta:* Ľuboš Bača (lubospo), Katarína Fialová (Kejti), Lucia Róbová (LucinQa), *3.A:* Anna Goneková (anixxa), Zuzana Holetzová (holy), Simona Róková (sajmona).

Editoriál

Zdravím všetkých alergikov (na peľ, školu alebo na čokoľvek, na čo sa dá dobre vyhovoriť). Je tu jar, čas keď sa všetko mení k lepšiemu (aspoň navonok). Polozamrznuté zajačiky vyliezli zo svojich brlohov, aby sa prebehli po chemicky ošetrenej lúke, zelená trávička vyrastá z bahnitého blata...

V tejto dobe do nášho monotónneho študentského života prichádza náš, no hlavne váš gymkáč. A čo extra si môžete prečítať v jarnom prvoaprilovom vydaní? Nájdete tu víťazné príbehy literárnej súťaže, v ktorej ste nám písali o vašich nezabudnuteľných zážitkoch, predstaví sa vám trieda kvarta, ktorá si myslí, že je úplne normálnou triedou, v rubrike *Panta rei...* si zaspomíname na sviatky a udalosti, ktoré sú dávno za nami, dozvieme sa, čo všetko zaujímavé obohatilo naše skúsenosti a prečítate si mnoho podnetných postrehov a zamyslení...

A podľa slov pani prof. Lenártovej: ona sa bude len tešiť, ak budeme gymkáč čítať pod lavicou počas vyučovania, pretože to bude svedectvo, že vám má čo povedať... (bohužiaľ, ani toto tvrdenie nevyvráti fakt, že ho budeme musieť odložiť na prestávku).

lubospo, ilustrácia: **Petra**

Blahoželanie

Deň 14. marec 2009 bol dôležitým medzníkom v živote nášho pána riaditeľa RNDr. Jozefa Radza, keďže oslávil okrúhle narodeniny – šesťdesiat rokov. V mene nás, študentov, by sme mu chceli zablahoželať.

Vážený pán riaditeľ,

dovoľte nám, aby sme Vám popriali k významnému životnému jubileu a nech náš jarný Gymkáč je akosi pomyselnou kyticou, ktorá Vás poteší a ukáže Vám, akí sú Vaši študenti šikovní a tvoriví.

Mnoho šťastia,

pevné zdravie,

radostný každý deň,

splnené všetky túžby,

každý sen,

veselú myseľ

a spokojnosti veľa

to Vám želajú

Vaši veľkí i malí gymnazisti

Zroveň pri príležitosti sviatku Dňa učiteľov želáme všetkým našim pedagógom za ich náročnú a zodpovednú prácu veľa trpezlivosti, vytrvalosti a pevné nervy.

VYHODNOTENIE GEOGRAFICKEJ OLYMPIÁDY ŠKOLSKÉ KOLO 2008/2009

Prima:

	Priezvisko a meno	teoretická časť	praktická časť	miestna krajina	Spolu
1.	<i>MAJTAN Matej</i>	39	40	8	87 bodov
2.	<i>MARTINEZ Eduardo Milan</i>	39	30	9	78 bodov
3.	<i>DRINKA Jakub</i>	33	23	8	64 bodov

Sekunda:

	Priezvisko a meno	teoretická časť	praktická časť	miestna krajina	Spolu
1.	<i>TVRDÁ Stela</i>	29	28	9	66 bodov
2.	<i>VALOVIČOVÁ Katarína</i>	31	24	9	64 bodov
3.	<i>SABO Miroslav</i>	30	17	8	55 bodov

Tercia:

	Priezvisko a meno	teoretická časť	praktická časť	miestna krajina	Spolu
1.	<i>HVOZDA Boris</i>	30	29	10	69 bodov
2.	<i>KOVÁČOVÁ Petra</i>	26	26	8	60 bodov

Kvarta:

	Priezvisko a meno	teoretická časť	praktická časť	miestna krajina	Spolu
1.	<i>MICHÁLEK Dominik</i>	31	40	10	81 bodov
2.	<i>DRUGDA Samuel</i>	35	33	9	77 bodov
3.	<i>ŠULÁKOVÁ Agáta</i>	31	33	10	74 bodov

OKRESNÉ KOLO OLYMPIÁDY V NEMECKOM JAZYKU

Okresné kolo Olympiády v nemeckom jazyku sa uskutočnilo 15. januára 2009 v klubovni Gymnázia Antona Bernoláka v Senci. Študenti preukázali svoje vedomosti v gramatickom teste, v počúvaní s porozumením, čítaní s porozumením. Porota vysoko ocenila kreativitu a pohotovú reakciu súťažiacich pri opise obrázkov a prezentácii vopred zvolených tém.

Výsledky

Kategória 2A

1. miesto: **Vojtech Pozsonyi** (Gymnázium A. Bernoláka, Senec)

Kategória 2B

1. miesto: **Lenka Petráková** (Gymnázium A. Bernoláka, Senec)

Kategória 2C

Táto kategória nemala zastúpenie.

Kategória 2D

1. miesto: **Ladislav Morvai** (SPoPŠ J. A. Gagarina, Bernolákovo)

2. miesto: **Tomáš Gaál** (SŠ s vjm – Stredná škola podnikania, Senec)

3. miesto: **Andrej Osuský** (ZSŠP, Ivanka pri Dunaji)

Kategória 2E

1. miesto: **Alexandra Tošić** (Gymnázium A. Bernoláka, Senec)

Víťazi jednotlivých kategórií postupujú do krajského kola Olympiády v nemeckom jazyku. Víťazom blahoželáme a prajeme im veľa úspechov v krajskom kole.

Výsledky okresné kolo geografickej olympiády, 3.2.2009

PRIMA (kategória I):

1. miesto - **Matej Majtan**

2. miesto - **Eduardo Milan Martinez**

SEKUNDA (kategória H):

2. miesto - **Katarína Valovičová** (postup do KK)

4. miesto - **Stela Tvrdá**

TERCIA (kategória G):

8. miesto - **Boris Hvozda**

10. miesto - **Petra Kováčová**

KVARTA (kategória F):

1. miesto - **Dominik Michálek** (postup do KK)

7. miesto - **Agáta Šuláková**

8. miesto - **Samuel Drugda**

Panta rei...

Možno vás prekvapí, že sa v tejto rubrike vraciame k udalostiam, ktoré pomaly patria k našim spomienkam, ale nedá nám nespomenúť to podstatné a zaujímavé, čo sa udialo od ostatného vydania... A keďže chceme byť aj spravodliví, po oktáve vám prinášame aj spomienky Lidie Lehtar zo 4.A.

Stužková!... Toto krátke slovičko všetci dobre poznajú, no každý ho vníma inak. Jedni ho vyslovujú s úsmevom na tvári a potmehútskym úškrnom, iní s náznakom nostalgie v očiach. Dovoľte, aby sme vám aspoň trochu vysvetlili, čo je to dobrá stužková.

Bol to chladný a daždivý novembrový večer, kedy sa 18 dám, sťa šibnutím čarovného prútika zmenené na princezné a 14 pánov – princov, vychutnávajúc si posledné chvíle detstva, zišlo, aby sa im tento večer navždy zapísal do pamäte.

So slovami radosti na tvári a plamienkami vzrušenia a nedočkavosti v srdci každý z nás pomaly a trochu neisto vkráčal do sály, kde sa už o dlho mal začať náš bál, zvaný stužková slávnosť.

Oficiality nám prebehli výborne – dojemné príhovory, venované milovaným rodičom a cteným profesorom, spustili slzičku v nie jednom oku. Hádám, najdôležitejším momentom pre všetkých bola časť odovzdávania stužiek. Milovaný pán profesor Fedor s láskou a milým úsmevom na tvári ju každému pripol, aj keď sa meno vyšíť na stužke nezhodovalo s menom dotyčného, bolo to zábavné.

A ten spev - to mierne zavíjanie študentskej piesne Gaudeamus, počas ktorej musel DJ radšej zvýšiť hlasitosť melódie, aby nás nebolo tak počuť. Ďalším krokom v programe bol rodičovský tanec: každý sa vrhol k svojim predkom a s divokým pohľadom zvolal: „Tak pod!“ :-).

Po výdatnej večeri sme „vhupli“ do najviac očakávanej časti – zábavného programu, do ktorého každý z nás vložil kus seba. Počas trvania všetkých vystúpení sa sálou niesol nadšený potlesk a veselý smiech - všetci sa bavili. Pravým opakom však bola atmosféra v zákulisí: jedni hľadali stratené košieľky, iní na poslednú chvíľu vymýšľali dodatočnú scénu, plus jedno nemenované „bábätko“ stratilo svoju plienku. Kto nevidel, nepochopí!

Aj na stužkovej sa dá všeličo dozvedieť. Páni názorne predviedli ukážku deja bidet vs. muž. Teraz už každý vie, ako to tam chodí.

Dievčatá dokázali, že vedia zatancovať nielen rytmický hip hop, ale aj veselé ľudovky. Pohyby vyrážali dych nie jednému divákovi. Veľký úspech mali scény zo „zaujímavého“ školského života, bolo vidieť, že sa bavia dokonca aj profesori, a my dúfame, že za ne neponesieme následky...

Na nezhodenie boli naše tri sexi „dámy“, ktoré predviedli „kúzelné“ pohyby brušného tanca. Melódia a zvodné pohyby narobili v sále riadny rozruch :-). Vznikli aj nové priateľstvá a lásky...

Veľkým kultúrnym oživením bol nádherný spev slovenskej Madonny. Už vieme, kto vyhrá budúcu Super Star.

Program obsahoval asi všetko, čo sa dalo – od romantických melódí hriešneho tanca, cez telesh(š)opping až po vynovenú Červenú čiapočku.

O to, aby sa všetko odohrávalo plynulo a zaujímavo, sa postarali naši dvaja šikovní moderátori. Ich úloha nebola ľahká: skúste zaujať 130 ľudí a ešte k tomu sa nepomýliť vo výslovnosti pred profesormi! Zvládli to bravúrne.

Keď sa skončila „predvážacia“ časť, v šatni sa ozývalo nadšené: „Páčilo sa im to!!“. Spokojní, hladní a veľmi „smädní“ sme sa všetci ponáhľali k stolu a onedlho sa v každej ruke blyšťal pohár so zaujímavou tekutinou.

A hneď sa nám rozprúdila krv, my sme sa uvolnili a skutočná zábava sa začala. Pohyby na parkete by sa dali patentovať a rodičovské tanečné kreácie boli samé o sebe jedinečné.

Po polnoci nastalo vyvrcholenie celého programu stužkovej – slávnostný pochod.. Každý z nás v sprievode smutnej hudby, nesúc svetielko, vchádzal do sály. Spoločne sme si pripili z jedného krčahu, rozkrájala sa úctyhodná torta a spoločným spevom sme sa rozlúčili s detstvom. Ach, ten „spev“!

Dospelosť 4.A zahájila divokými kreáciami na tanečnom parkete, ešteže tam už neboli rodičia. Stužková je stužková. Aj keď sme na druhý deň nevyzerali a nezneli práve najlepšie, každý bol šťastný. Naš večer, 21. november 2008, sa nám navždy vryje do pamäte ako krásny zážitok na celý život.

Lidia Lehar

OLYMPIÁDA NEMECKÉHO JAZYKA - školské kolo,

15-16.12.2008

kategória 2 A (1. a 2. ročník, kvinta + sexta)

	<i>písomná časť</i>	<i>ústna časť</i>	<i>spolu</i>
1.miesto: Vojtech Pozsónyi (sexta)	22 b	45 b	67 b
2.miesto: Viktória Modrocká (1.A)	22 b	36 b	58 b
3.miesto: Barbara Szehérová (sexta)	20 b	25 b	45 b

kategória 2 B (3. a 4. ročník, septima + oktáva)

	<i>písomná časť</i>	<i>ústna časť</i>	<i>spolu</i>
2.miesto: Bianka Horváthová (4.A)	20 b	31 b	51 b
Martin Kocúrek (3.A)	15 b	36 b	51 b
3.miesto: Jana Šipošová (3.A)	13 b	25 b	38 b

kategória 2 E (prima – kvarta)

	<i>písomná časť</i>	<i>ústna časť</i>	<i>spolu</i>
1.miesto: Alexandra Tošič (kvarta)	26 b	30 b	56 b
2.miesto: Samuel Drugda (kvarta)	26 b	23 b	49 b
3.miesto: Romana Debnárová (sekunda)	22,5 b	23 b	45,5 b

kategória 1 C

	<i>písomná časť</i>	<i>ústna časť</i>	<i>spolu</i>
1.miesto: Lea Poórová (tercia)	21 b	50 b	71 b

Olympiády sa zúčastnilo 19 žiakov.

ilustrácia: **Monika**

Výsledky súťaží zo slovenského jazyka a literatúry

Dňa 21. 1. 2009 sa uskutočnilo **okresné kolo súťaže v prednese povestí Šalianský Matko**. Našu školu zastupovali žiačky primy: Zuzana Lenártová a **Simona Spišáková**, ktorá **obsadila 3. miesto**. Srdečne blahoželáme!

Dňa 4. novembra 2008 sa konalo **krajské kolo Olympiády zo SJL**
kat. B: **Adam Cibula**, 1. A — obsadil 3. miesto
kat. A: **Anna Goneková**, 3.A — obsadila 5. miesto
Blahoželáme!

Dňa 18. marca 2009 sa konalo **okresné kolo súťaže o Kráľa detských čitateľov**. Reprezentovali nás Miriam Dojčárová, **Henrieta Polakovičová**, Albína Háršiová z primy a Ema Balážová, **Tereza Spodniaková** zo sekundy. Tereza získala 2. miesto, Henrieta 3. miesto. Blahoželáme!

Marek Pribus obsadil v **krajskom kole Chemickej olympiády**, v kategórii A, 7. miesto ako úspešný riešiteľ. Gratulujeme!

Výsledky olympiády anglický jazyk, školské kolo

Kategória 2A

1. Miroslav Uram 2.A
2. Hana Mihál'ová sexta
Šimon Drugda sexta
3. Tomáš Krajčovič 2.A

Kategória 2B

1. Lidia Lehkar 4. A
2. Anna Gonekova 3.A
3. Martin Kocurek 3. A

Výsledky olympiády anglický jazyk, krajské kolo

Lidia Lehkar - trieda: 4.A

kategória: 2.B

umiestnenie: 1. miesto na okresnom kole; čestné uznanie na krajskom kole v Bratislave

Miroslav Uram - trieda: 2.A

kategória: 2.A

umiestnenie: 1. miesto na okresnom kole; 2. miesto na krajskom kole v Bratislave

Mikulášske vystúpenie gymnazistov

V rámci vianočných trhov vystúpili v nedeľu, 7.12.2008, naši žiaci spolu so žiakmi ostatných seneckých škôl na vianočnom koncerte. Našu školu reprezentoval novovzniknutý spevácky zbor, ktorý tvoria žiaci primy, tercie, kvarty, septimy a 3. A. Pod vedením našej novej p. profesorky Strivinskej sa usilovne pripravovali tri mesiace. Myslím, že výsledok stál zato. Znalosti spevu a ovládania hudobných nástrojov sa divákovi na námestí v Senci veľmi páčili. Naši žiaci odchádzali z pódia s veľkou radosťou a príjemným pocitom.

Ďalšie vystúpenie zboru bolo v evanjelickom kostole v rámci vianočného koncertu našej školy.

Dúfajme, že sa nášmu zboru bude dariť a že sa v našej škole objaví ešte veľa talentov.

Lea

Nevideli sme sa už niekde, Mikuláš ?

Dňa 5.12.2008 navštívil triedu sextu triedny Mikuláš. Balíčky dostali všetci tí, ktorí si neblicli :-) a správne odpovedali na otázky o postupnosti, logaritmickej a exponenciálnej funkcii (ktovie prečo sa zameral práve na matematiku?). Nakoniec sa však všetci tešili z obsahu nádielky, ktorú dostali.

Počas ďalšej hodiny nás navštívil Mikuláš – junior (som si istý, že som ho už niekde videl) aj so svojimi pomocníkmi: čertom a anjelmi. Žiadali od nás pesničku, básničku, ktorú aj dostali. Čertov pokus o označenie nás kúskom uhlia narazil na tvrdý odpor vyučujúceho, z čoho sa nakoniec vykľulo skúšanie čerta na tému uhlík. Netvora po chvíli opustil prvotný entuziazmus (keď zistil, že z chémie je to u neho „nič – moc“), urýchlene dokončil svoju prácu a táto nezvyčajná skupinka triedu opustila.

Poznámka: Mnohí boli prekvapení výberom anjelov a čerta, taktiež ich zjavom. Odkiaľ sa vzali takí „anjeli“ (ale čertov sme si takých predstavovali... :-)) a prečo práve oni mohli v tento deň vykonávať túto funkciu?...

Lubospo, ilustrácie: Petra

Súťaže

Okresné kolo súťaže SCRABBLE

Dňa 12. decembra 2008 sa v Gymnázium Antona Bernoláka v Senci uskutočnilo okresné kolo v slovnej súťaži SCRABBLE. Do súťaže sa okrem gymnázia zapojili aj Základná škola J. G. Tajovského, Základná škola na Mlynskej ulici a Základná škola s vyučovacím jazykom maďarským v Senci.

Súťažilo sa v piatich kategóriách.

Hra sa niesla v príjemnej atmosfére. Súťažiaci sa poučili aj zabavili, mnohí z nich sa poznajú z predchádzajúcich ročníkov súťaže.

Žiaci preukázali svoju šikovnosť, logické myslenie a kombinačné schopnosti. Dôkazom ich talentu bola aj výška dosiahnutých bodov.

Výsledky v jednotlivých kategóriách:

kategória A (5. ročník, prima):

1. miesto: **Helga Hitková** (ZŠ Mlynská)
2. miesto: **Henrieta Polakovičová** (Gymn. A. Bernoláka)
3. miesto: **Jakub Turis** (ZŠ J. G. Tajovského)

kategória B (6. ročník, sekunda):

1. miesto: **Pavol Novotný** (Gymnázium A. Bernoláka)
2. miesto: **Juraj Nagy** (ZŠ s vyuč. jaz. maďarským)
2. miesto: **Filip Koiš** (ZŠ Mlynská)

kategória C (7. ročník, tercia):

1. miesto: **Zuzana Veselá** (ZŠ J. G. Tajovského)
2. miesto: **Viktória Poórová** (ZŠ Mlynská)
3. miesto: **Simona Farkašová** (Gymnázium A. Bernoláka)

kategória D (8. ročník, kvarta):

1. miesto: **Krištof Kolembus** (Gymnázium A. Bernoláka)
2. miesto: **Richard Čulík** (ZŠ J. G. Tajovského)
3. miesto: **Viktória Macsicza** (ZŠ s vyuč. jaz. maď.)

kategória E (9. ročník, kvinta):

1. miesto: **Agnes Agócssová** (ZŠ J. G. Tajovského)
2. miesto: **Patrik Horváth** (ZŠ s vyuč. jaz. maďarským)
3. miesto: **Dominik Hanák** (Gymn. A. Bernoláka)

Vítazom srdečne blahoželáme. Odmenou im bolo aj to, že mohli prežiť príjemné dopoludnie so svojimi rovesníkmi.

Mgr. Alžbeta Durayová

Džar

PART 1

(necenzurované)

Moje rýmy,
ktorými
zaplavujem s*ačkami tých,
o ktorých,
si moje rýmy
ktoré vzošli z popola,
a vstali z hlíny,
myslia, že robia dobrú vec,
to je pre mňa len kec.
Mal som písať „básničku“ o jari.
Zajačik si skáče,
d*b brok do hlavy.

Toto je realita, ktorú každodenne píše Jar,
je jedno či január, či február,
stále je to o tom istom,
preto prezentujem týmto listom,
nič neni jak sa zdá,
všetko je to pre mňa len blá, blá, blá.
Pomôžte Somálsku,
že vraj pomoc lekársku.
Podťe do boja za správnu vec,
toto je tak isto len kec!

PART 2

(cenzurované)

Slniečko už svieti,
v blate a v mlákach sa hrajú deti.
Už rašia prvé kvietky,
za kostolom zasa ohovárajú tetky.
Motýlik mi sadol na ruku,
kukučka si spieva kukuku.
Za chvíľu s toho hodím tyčku,
dúfam, že doma máte myčku.

Nager, ilustrácia: Petra

Rande pred vrátnicou...

Neodmysliteľnou súčasťou každej školy je aj funkcia školníka. Na našej škole máme pani školníčku — pani Ivetu Zelmanovú, ktorú sme vyspovedali.

R&P: Ako dlho pracujete na tejto škole?

P. školníčka: Už osem rokov. A to ste nenašli nikoho zaujímavejšieho na rozhovor? (smiech)

R&P: Spomínate si na nejakú kuriozitu alebo žiacke výstrelky?

P. školníčka: Tuto? Kuriozitu? Čo ja viem...

R&P: Takže nuda, čo?

P. školníčka: Nie, že nuda. Študenti vždy niečo vyvedú. Bola tu taká partia, ktorá robila bodrel, prevrátila smetiak, odvesili a poschovávali obrazy a tak... Nič vážne.

R&P: Nestalo sa vám niekedy, že ste niekoho v škole zamkli?

P. školníčka: Niééééééééé, ja sa vždy aj 3x vrátim.

R&P: Ako by ste jedným slovom charakterizovali žiakov?

P. školníčka: To sa nedá. Každý človek je iný a má v sebe iné kúzlo. Vy ste všetky decká zlaté. :-)

R&P: Akú hudbu počúvate?

P. školníčka: Madonnu mám rada, Erosa Ramazzottiho si rada vypočujem a tiež Georgea Michaela.

...Narušenie nášho rozhovoru nemenovaným štvrtákom:

On: Dobrýýý, čo klebetííííte?

P. školníčka: Nóóó...

On: To ma zas ohovárate?

P. školníčka: Jasnéé, už len teba...

R&P: No a ako vychádzate s vaším kolegom, pánom údržbárom Tóthom?

P. školníčka: Ja neviem. Treba sa jeho spýtať. Ja s ním dobre.

R&P: Je naozaj taký prísny ako vyzerá?

P. školníčka: On má dobrú povahu. Na každého môže byť dobrý. To záleží od „deciek“. Chce byť spravodlivý...

Romana & Paťa, ilustrácia: Petra

Pohl'ad do zrkadla...

Tentokrát sme oň požiadali triedu... KVARTA

Sedíte dolu pri vrátnici a zrazu vašu pozornosť zaujmú desivé pazvuky, ktoré sa šíria odkiaľsi z prvého poschodia. Necháte sa týmito škrekmi unášať a pri tom stúpate po schodoch. Zastavíte sa a pohľad vám padne na dokorán otvorené dvere, s nápisom KVARTA a pár výrastkov opierajúcich sa o zárubňu. Chcete vojsť dnu? Len na vlastné riziko! Hrozí totiž nebezpečenstvo zasiahnutia letiacim čudom, čo môže byť plesnivá, premočená špongia alebo... (bližšie nešpecifikujeme).

Ak sa vám podarilo prežiť prvých päť sekúnd bez ujmy na zdraví a poobzeráte sa, vaše oči zaregistrujú tridsať ľudí (individuí) nerovnomerne rozlietaných po triede, tvoriacich hlúčky hlasno debatujúcich a smejúcich sa. Medzi najvernejších spoločníkov nášho osadenstva patrí nepochybne mobil, tak sa nečudujte, že do vašich uší doľahnú melódie rôznych žánrov.

Tiež sa neurazte, ak sa stanete terčom posmechu, totiž uštipačnosť patrí medzi naše zlovyky a ťažko by sme sa jej striasli. Väčšina z nás ušla z Pezinka, ale držíme sa zásluhou pár nadprirodzene inteligentných jedincov. VĎAKA!

Alex

Od sekundy sa z môjho pohľadu naše vzťahy zmenili. Chodím do školy rada, už iba kvôli niektorým bláznom, ktorí sa vedia postarať o super zábavu (hoci aj v strede hodiny). V mnohých stránkach sme fajn kolektív. Som rada s ľuďmi, ako sú členovia triedy KVARTA.

Katka Holeková

Večne rozčapené staré dvere, medzi ktorými podaktorí postávajú každú prestávku, sú symbolom našej triedy. Aj keď sú na nás sťažnosti a naša triedna na nás stále kričí, podľa mňa nie sme až takí zlí, ako sa zdá.

Myslím, že sme celkom dobrý kolektív, aj keď sa v triede niekedy vyskytne nejaká tá šarvátka. Dúfam, že spolu takto budeme až do konca – teda do maturity. Mám rada moju triedu.

dievča

Nalad'me sa jarne...

O jari

Prichádza k nám v krásnom šate, vítame ju s láskou všade.

Jar je tu zas po roku, stromy a kvety sú v nádhernom rozpuku.

Vtáčiky sa vracajú z teplých krajín, prilietajú do hniezd svojich rodín.

Naokolo bzučia včielky a iný hmyz, Nasávajú peľ z kvetinových mís.

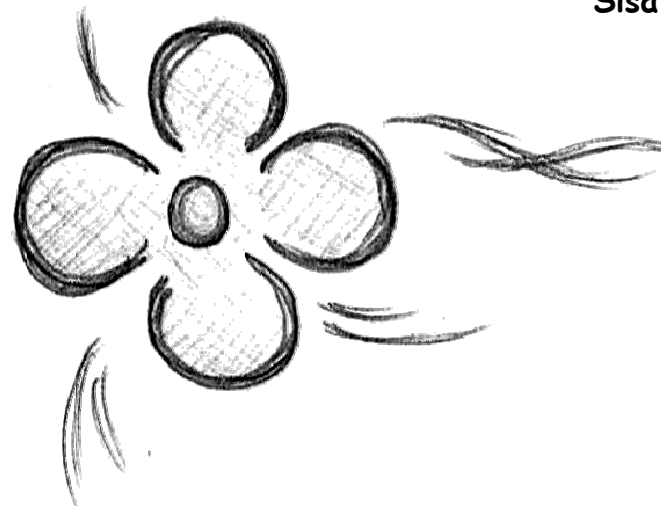
Jasné farby v slnku žiaria, alebo sa nám široko klania.

Všetko na zemi ožilo, niet divu, veď tuho spalo celú zimu.

Teším sa z tohto nádherného sveta, Rozprestretý je ako maľovaná tapeta.

Sisa, ilustrácie: Petra

sáci... majú širšie sedačky, viac priestoru na nohy a neustále okolo nich skáču dve letušky..

Tatino stále číta OBSERVAR, mamina sa presunula cez uličku na dve voľné sedačky.

Lietadlo stíchlo, všetci buď čítajú alebo spia. Vzadu je otvorený bar, beriem si colu. Nasledujúce dve hodiny vyplňam čítaním, polospánkom, prechádzkou v uličke na pravej strane, prechádzkou v uličke na ľavej strane a cestou na záchod. To sú zhruba tak všetky činnosti, ktoré sa dajú robiť v lietadle. Začala sa piata hodina letu, chválabohu, čosi sa deje. Letušky chodia pomedzi cestujúcich a rozdávať formuláre na colné prehlásenie a čestné prehlásenie, že na Kubu nevezieme žiadne darčeky. Ďalšie jedlo...

Polovica cesty za nami, na mape sa už objavuje New York a lietadlo mení kurz na juh. Nuda veľká ako toto lietadlo. V nasledujúcej hodine túto vetu oľutujem stokrát. Lietadlo začne poskakovať a tiasť sa, rozsvieti sa nápis: „Pripútajte sa!“ Všetci sa usadia a zapínajú pásy. Turbulencie a dosť silné... Trasie s malými prestávkami celú hodinu. Som celá zmeravená od strachu a tiež od toho, že nemôžem na záchod. Konečne sa môžem odopnúť a bežím k vytúženým dverám.

Skontrolujem mapu na obrazovke, v spodnej časti sa už začína črtať Florida. Ešte stále však ostávajú tri hodiny letu. Zasa len čítam a nudím sa. Našťastie ďalšie jedlo pozdvihlo nielen moju náladu, ale šumí aj celé lietadlo. Po deviatich hodinách letu už má toho dosť aj najväčší nadšenec leteckej dopravy. Pri priebežných mapách a vzdialenosti do konečnej destinácie každý tlačí čísla pohľadom na monitor a najradšej by vyskočil z lietadla a keby to šlo, tak by aj potlačil.

Na mape sa objavuje Kuba, oblietavame Havanu a pristávame. PANEBOŽE, už som na zemi! Vystupujeme z lietadla, v uličke nás oňuchávajú dva psy. Prvýkrát v živote idem na pohovor pri pasovej kontrole, prvýkrát v živote nám röntgenujú batožinu po prilete. Čo už! Tatino zavtipkuje, že má americké víza, ktohovie, či ho pustia. Má však aj ruské, tak sa to anuluje...

Čaká nás zástupca Cubatouru, smola, že vie len po španielsky... Tatino stojí v rade na výmenu peňazí... Vychádzame pred letiskovú halu. V tom momente všetko oblečenie na mne zvlhne, ale nech... Hurá, som na Kube!!!

(pokračovanie v budúcom čísle Gymkáča)

KikaK, ilustrácia: **Monika**

Kvarta

Kto do našej triedy vojde,
nadšenie ho rýchlo prejde.

Všade samá ruka, noha.

Úkaz hrozí zhora, zdola.

Špongia si sem- tam lieta.

Keď sa stratí, letí krieda.

U nás sa byť dlho nedá,
predsa len sme divná trieda.

Kam sa pozriem samý „bordel“,

točiť by sa tu dal Hostel.

Keď sa občas rozohníme,
celú triedu spustošíme.

To si všimne naša triedna,
zrazu stíchne celá trieda.

Geografia zas a znova,
máme testy dookola.

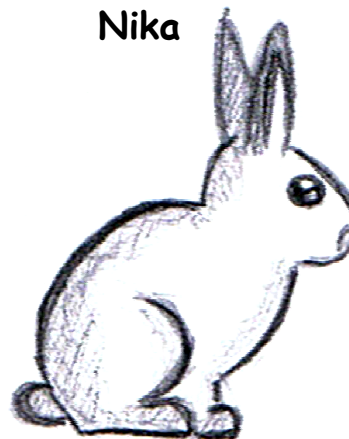
Na chémii však žiadna sláva,
s chalanmi to riadne máva.

Na chodbe už zvonček zvoní,
z triedy sa len hukot valí.

„Koniec školy!“ niekto kričí,
učiteľka sa ale mračí.

Školou sa hneď radosť blyсне,
keď sa kvarta domov tisne.

Nika

Kvarta

Čo je skvelá parta?

Predsa naša kvarta.

Keď niekto spraví podraz,
ťaháme za jeden povraz.

Vzorce chemické ťažké sú,
do hlavy nám nelezú.

Ani čísla z matiky,

či poučky z fyziky.

Problém z toho nerobíme,
dôkladne sa pripravíme.

Má to malý háčik,
veď použijeme ťaháčik.

Jazyky sú nám neznáme,
keď ich radi nemáme.

Ten kvarťácky predsa vieme,
nikomu ho nepovieme.

Ak nás učenie nebaví,
máme vlastné zábavy.

Čítanie na dlhé chvíle,
alebo hry na mobile.

Keď robíme blbosti,
tak sa triedna nazlostí.

Nakričí na nás,
potom stratí hlas.

Sme ako jedna rodina,
kým neodzvoní posledná hodina.

To je štartovný výstrel,
opustiť náš gypel.

Dominik Michálek

ilustrácia: **Petra**

Každý z nás sa pokúsil stručne vystihnúť charakteristiku tých ostatných. Tie „najtrefnejšie“ sme pre vás vybrali:

Nicolette Andeleková- sexy kučery, zneužívateľka vedomostí

Michaela Bačová- milovníčka východu, recitátorka

Adam Berky- strapatý lyžiar

Kristián Boroš- vegetariánsky metalista

Denisa Buchelová- priateľsko-nepriateľská

Diana Casanova- ukecaná malá čertica

Táňa Danková- všestranne nadaná speváčka

Lucia Demovičová- lenivé stvorenie

Samantha Dömötörová- tiché, priateľské dievčatko

Samuel Drugda- dedo vševedo

Viktória Dubovická- Twilight 4ewr

Dávid Füle- náš triedny hokus-pokus

Romana Gábriškova- urehotaná akvabela

Katarína Holeková- vždy usmiate anti-peroxidové slniečko

Lucia Chytilová- Anime špajdla

Juraj Jajcaj- ryšavý nezbedník

Peter Klucsik- krížovkársky krtko

Teodor Kolarovič- prispatá triedna beloba

Krištof Kolembus- rušivý element

Nikola Konečná- copaté slniečko

Kristína Longauerová- budúca sexuologička

Dominik Michálek- inteligentný, nepochopiteľný futbalista

Jakub Nuoška- urečnený puntičkár

Tomáš Olas- triedny výmyselník

Jana Potočárová- punk-rocková nadšenkyňa

Martin Semančák- večne sa kolísajúci na stoličke

Marek Schmidt- vtáčik – letáčik

Gabriel Stranovský- dušou a telom zarytý raper

Agáta Šuláková- energická šepkárka

Alexandra Tošić- Ing.Hippie

Mário Tóth- potmehútsky futbalista

Jana, Alex, Nika, KikaL

Cesta na Kubu

Dovolenka je vždy dobrý nápad. Dovolenka počas školského roka je ešte lepší nápad. Keďže počas letných prázdnin sa do Karibiku veľmi necestuje, iba že by ste chceli zažiť hurikán, vybrali sme sa tam v novembri. Cesta mala prebiehať na trase Senec – Bratislava – Viedeň – Amsterdam – Havana. Dohromady aj s prestupmi a čakaním na letiskách 24 hodín.

Ranný let na trase Viedeň – Amsterdam nesľuboval žiadne vzrušenie, len obchodní cestujúci a zopár „batôžkových turistov“. Necelé dve hodiny a pristávame v Amsterdame. Bleskový presun letiskovou halou, pretože tabule nám prezrádzajú, že ďalší let máme z opačnej strany inak obrovského letiska Schiphol. Povinná kontrola scannermi, vyhodit' do odpadkového koša práve kúpený ľadový čaj, hodinky, opasky, bundy vyzliecť, našťastie sa nemusia vyzúvať topánky (aj to som zažila), kontrola vízových kariet a čakanie.

Boardingová hala sa plní a cez presklené okná vidím naše lietadlo. Ak tento kolos vzlietne, tak zjem kefu.. Dohromady asi 400 cestujúcich, prevažne zo západnej Európy, nedočkavých na vlastné oči vidieť reálny socializmus v 21. storočí. Hala zašumí a stíchne. Presne stredom s elegantnými kufríkmi kráčajú traja muži v uniformách. Piloti a palubný inžinier. Páni, v nasledujúcich hodinách máte môj život v rukách, tak sa snažte! Všetci vysmiati, elegantní vychutnávajúci si, že sú stredobodom pozornosti. Muži v hale ich skúmavo obzerajú, či vôbec zvládnu odlepiť lietadlo od zeme, ženy zasnene... Aj mamina prestala v kabelke zrátať druhy cukríkov a žuvačiek, čo mala pripravené na vzlet a pristátie. Piloti zmiznú v „rukáve“ vedúcom k lietadlu. Ostal po nich len obláčik vône a otázka, či doletíme.

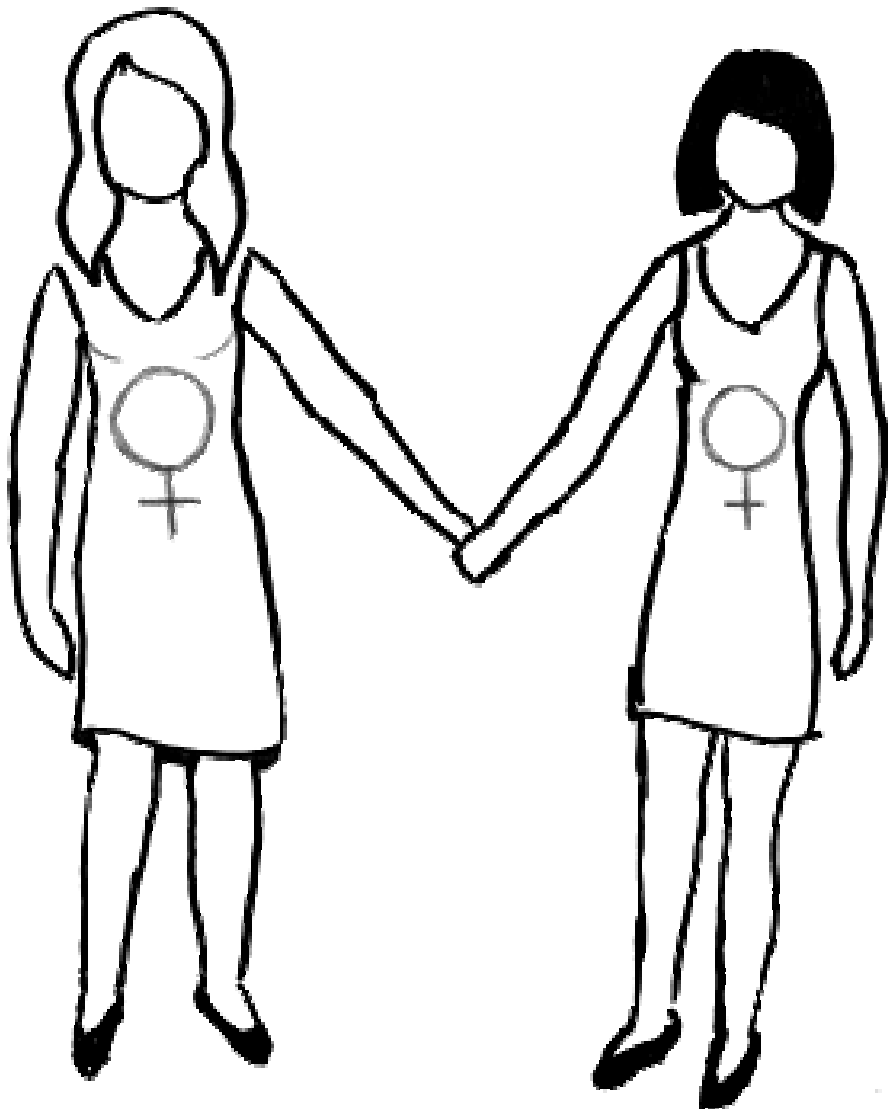
Konečne sa otvárajú dvere haly, môžeme do lietadla. Elegantné letušky na každej strane vstupu vítajú cestujúcich a núkajú noviny. Ako uvedomelá členka Európskej únie beriem do rúk britský mienkotvorný OBSERVAR. Sadám si na miesto. Bože, tu teraz strávim 10 hodín a 8 minút, 7 800 km. Svieti to na obrazovke. Beriem do rúk noviny. Odkladám noviny a sledujem stevardov, ktorí ukazujú núdzové východy. Dobré to začína... Pomaly sa sunieme po letisku, čakáme na pokyn k odletu, pred nami lietadlá, za nami lietadlá...

Vzlietame bez problémov, trasenia a iných nepríjemností známych z menších lietadiel. Pol hodina za nami, letušky roznášajú vodu, slúchadlá a prehrávače filmov. Ten odmietame, máme vlastnú tlač, krížovky, knihy a koniec-koncov tatino ešte stále číta ten anglický OBSERVAR.

Konečne lietadlom zavoňalo jedlo. Na výber je kurča či cestoviny, ako dezert malý koláč, krakery a syr. Ďalšia hodina za nami. Keď sa na mape obrazovky objaví, že opúšťame pokojné vody La Manžského zálivu a mierime na šír oceán, mapa zhasne a začínajú filmy. Stodvanásť diel Priateľov, Škaredá Betty a prírodopisný film o tučniakoch na južnom póle. To už nevydržím, vyskakujem zo sedadla a idem sa prejsť do I. triedy. Hnu-

Snáď sa raz svet, v ktorom žijem, zmení, možno sa zmením ja, možno sa môj strach premení na radosť a možno raz za mojím teplým textom bude okrem môjho mena uvedené aj priezvisko. Snáď.

anonym, ilustrácie: **Monika**

Chcel by si sa vrátiť na základnú školu?

Všetci odpovedali, že nie. Iba jeden jedinec jednoznačne odpovedal: „Áno!“. Veľa ľudí sa na základku nechce vrátiť už len kvôli kamarátom, niektorí si myslia, že by ho už medzi seba späť nevzali a niekto dokonca má radšej gympel len kvôli tomu, že ho má bližšie k domu.

Nie, máme tu už vytvorený kolektív.

Už nie, sme tu skvelá partia. Bolo by mi ľúto.

Už ani nie. Celkom som si tu zvykla.

Ani za svet! Nikdy! Je tu lepšie. Aj keď horšie varia.

Nie, lebo gymnázium mám bližšie k domu a mám tu kamošov.

Kebyže si môžem so sebou vziať niektorých spolužiakov tak aj hej. Ale iba málokedy.

Nikdy v živote!

Jana & Alex

1. ročník literárnej súťaže „Zážitok na celý život“

Na začiatku bol nápad. Potom Petrin krásny plagát a dlho nič. Až v posledných dňoch pred uzávierkou sa odrazu nahrnulo niekoľko prác od odvážlivcov, ktorí potrápili myseľ i pero a pokúsili sa overiť si svoje spisovateľské nadanie. Ďakujeme im za záujem i dôveru.

Zúčastnení: 1. kategória: Michal Čontoš, prima, Branislav Szabo, prima, Krištof Kolembus, kvarta, Tomáš Olas, kvarta

2. kategória: Daniela Glavaničová, 2.A, Zuzana Tuššová, 2.A, Monika Strmenská, septima, Peter Nagy, oktáva

Výsledky: 1. kategória: 1. miesto: Tomáš Olas, cena: 2 lístky do Aquaparku Senec, jednotka zo SJL, 2. miesto: Krištof Kolembus, jednotka zo SJL, 3. miesto: neudelené

2. kategória: 1. miesto: Zuzana Tuššová, cena: 2 lístky do Aquaparku Senec, jednotka zo SJL, 2. miesto: Daniela Glavaničová, jednotka zo SJL, 3. miesto: neudelené

Ako sme sľúbili, tu sú víťazné príspevky:

1. kategória: **Tomáš Olas**

VEČERNÁ PRECHÁDZKA

Bolo to minulý rok, keď sme boli s mojimi rodičmi a bratrancom na chate blízko Ružomberka. Môj bratranec sa volá Peťo a mal vtedy dvadsaťjeden rokov. Keď sme prišli, tak sme začali vybaľovať a zakúrili sme si v krbe. Večer sa rodičia rozhodli, že pôjdu do krčmy na jedno pívko. Peťovi sa nechcelo hrať karty a televíziu sme pozerat' nemohli, lebo na chate žiadna nebola. Tak sme sa rozhodli, že sa pôjdeme na chvíľku prejsť do lesa, ktorý bol od chaty vzdialený asi päť minút pešo.

Bol nádherný večer. Mesiac svojimi žiarivo striebornými lúčmi osvetľoval celú horu. Po ceste sme si rozprávali rôzne strašidelné príbehy. Tak sme boli unesení tou atmosférou, že sme si ani nevšimli, že sa dostávame čoraz hlbšie a hlbšie do lesa. Spamätali sme sa a pri malom kríku s krvavočervenými bobuľami sme sa obrátili na cestu späť. Keď sme ani po dlhšom čase nenašli východ z lesa, nebolo nám veselo. Stále sme hľadali cestu späť. Ako sme tak blúdili, Peťo zrazu vykrikoval: „Pozri! Ten krík!“ Neverili sme vlastným očiam. Práve sme stáli pri nám už predtým známom kríku s červenými bobuľami. Vtedy sa už aj Peťo začal báť. Medzitým sa úplne zotmelo a na les padla zvláštna hmla. Skúšal som zavolať otcovi na

Aký je tvoj názor?

Potešilo nás, že jedna z nás sa rozhodla podeliť sa s tým, čo ju trápi a možno i obmedzuje. Keď si jej článok prečítate, pochopíte, prečo za ním nie je jej meno...

Aj mne patrí svet

Cestujeme trolejbusom. Ja a ona. Sme zamilované, ale už opatrnejšie ako v úplnom začiatku. Cítíme pohľady ľudí. Tie pohľady sú predovšetkým skúmavé. Nemyslím si, že každý z tých ľudí nás chce zabiť. Nemyslím si, že každý z tých ľudí vie, niekto možno tuší. Niektoré lesby vyzerajú lesbicky. Niektorí homosexuáli homosexuálne. Neskrýješ sa, ani keby si neviem ako chcel/a. Žiaľ? Nie, práve naopak. Našťastie! Niektorí ľudia provokujú len tým, že sú. A ako je niekedy dobré, že sú, že provokujú.

Cítim sa divne. Ale som šťastná, že kúsok rannej cesty do práce zdieľame spolu. Možno sme paranoidné, keď si už dopredu povieme, že si nedáme pusu na rozlúčku predtým, ako jedna z nás vystúpi. Nikdy nevieš, aký idiot s tebou cestuje a čaká na to, kedy budeš sama. Ale niekedy vieš. Keď vidíš vyholenú hlavu šíriacu agresiu bez toho, aby niečo robila. Už letmý bozk môže byť provokácia. Nielen pre vyholenú hlavu. Kto vie, čo si myslí ten starší pán, čo sedí oproti.

Takýto strach ťa môže zničiť. Postupne nahlodať. Uvedomujem si to, ale neviem sa ho zbaviť. Zakorenil sa vo mne a nejde vytiahnuť. Rastie vo mne ako burina. Čo by povedal otec, keby vedel? Vlastne on asi aj vie. Ale prečo sa tvári, že nevie? Je to asi ľahšie - preňho. Čo by povedala suseda, čo sa na mňa, vždy keď ma stretne, priateľsky usmieva? Prečo je dôležité, čo si ľudia myslia? Je to dôležité? Som ako môj kocúr, čo vždy, keď nevie človeka prečítať, ide sa radšej schovať pod vaňu.

Je zvláštne žiť vo svete, v ktorom máte pocit ohrozenia. Niekedy, keď pozerám správy, čítam noviny, ktorých nepriamo a predsa o mne (ale bezo mňa – ja sa aj tak radšej skrývam spolu s mojím strachom a kocúrom pod vaňou), hovorí Slota, Palko, Mikloško, Nikolov, Tutková a sem tam sa aj Benedikt zmieni, musím sa zhlboka nadýchnuť. Hnevá ma to. Až tak veľmi, že by som kričala. A niekedy aj kričím. Nahlas. Či sa to niekomu páči alebo nie, tento svet patrí aj mne. A to, že prislúcham k menšine, ma predsa nerobí menším človekom s nárokom na menšie práva, alebo na iné, horšie zaobchádzanie.

Napriek týmto pocitom (a faktom) mi nezostáva nič iné, len ísť ďalej.

Na túto otázku nedokážem odpovedať, ale myslím si, že práve preto je komerčný Valentín pôvodom mnohých „depiek“ či nenávisti k tomuto sviatku.

Ale to dokáže reklama spraviť so všetkým, na čo si spomenieme. Valentín nie je jediný skomercializovaný sviatok. Do tej kategórie, bohužiaľ, spadajú aj Vianoce či Veľká noc. Jedným článkom s tým nič nenarobím. Dokonca ani dvomi či tromi článkami. Jediná možnosť, ako vnímať podstatu sviatku v jeho pravom zmysle, je nevnímať komerciu resp. sa od nej odosobniť. Čo je v súčasnom svete možné asi ako obnovenie života dinosaurov. Nemožné...

holy, ilustrácie: Petra, Hanulienka

mobil, ale nemal som signál. Ako sme tak zúfalo hľadali cestu z tohto bludiska, Peťo zrazu odpadol. On rád žartoval, tak som myslel, že si robí srandu. Ale práve vtedy som netúžil po jeho vtipoch. Povedal som mu: „Vstávaj, je to trápne, ešte ochorieš.“ Ale on sa neozýval. „Magor“. Pomyslel som si. Náhle sa zobudil a vyzeral skutočne vystrašene. Bol bledý a rozprával nezrozumiteľné a čudné veci ako „uteč“ a „vracia sa to“. Veľmi som sa zľakol. Celý čas bola okolo nás tá zvláštna hmla. Vtedy som pocítil zvláštny chlad, zahmlievalo sa mi pred očami a hlava ma rozbolela až tak, že som padol na zem. Odvtedy si nič nepamätám. Posledné, čo som videl, bola sivá silueta chlapca s lukom kráčajúceho popri mne.

Keď som sa zobudil, zistil som, že som v nejakej spálni so zelenými tapetami a veľkým, pozláteným lustrom. V rohu izby stála veľká, drevená lampa s ružovým krytom na žiarovku. Vedľa mňa na farebnej detskej posteli ležal môj bratranec. Spomenul som si, ako mi mama rozprávala, že sused, vedľa ktorého sme mali chatu, má zvláštny vkus. Podľa toho som usúdil, kde sme. Aj tak bolo. Po chvíli prišli do spálne moja mama, otec a náš starý, zhrbený sused. Povedal: „Tvoji rodičia mi volali, že ste sa večer nevrátili domov, tak sme vás išli hľadať. Našli sme vás spať na druhej strane lesa.“ Peťo vyhrkol: „Čože? Ved' sme boli len na kraji!“ Potom sme im museli podrobne vysvetliť, kde sme boli, kadiaľ sme šli a prečo sme im vôbec ani nezavolali.

No strašidelnú príhodu som im nechcel spomínať. Aj z únavy, aj zo strachu, že mi nebudú veriť. Ale nedalo mi. Musel som im povedať o tom chlapcovi s lukom. Ako som predpokladal, rodičia mi neverili. Vtedy sa staručký muž strhol. „Viem, o čom hovoríš,“ povedal takmer šeptom. „Bolo to dávno, mal som vtedy ešte len desať. S mojím kamarátom sme sa v lese hrali na bojovníkov. Odrazu, keď môj priateľ odbehol o kúsok ďalej, obklopila ho zvláštna hmla. Keď sa hmla rozplynula, nebol tam. Proste zmizol. Márne polícia roky hľadala chlapca po celom lese, meste, ba aj kraji, nikto ho už odvtedy nevidel.“ Neverili sme vlastným ušiam. Najviac z toho bol zmätený môj otec a Peťo. Môj otec preto, lebo dovtedy neveril na žiadnych duchov, príznaky a veci im podobné. A Peťo preto, lebo on si pamätal len to, že bol náhle veľmi unavený a zaspal. A keď som mu povedal, čo sa stalo a ako sa správal, tiež mi nechcel veriť.

Po tejto príhode som sa ešte dlhú dobu bál chodiť do pivnice a na tmavé miesta a ťažko sa mi zaspávalo, lebo v mysli som mal stále obraz chlapca s lukom v ruke, ktorý sa pred vyše päťdesiatimi rokmi stratil, a žiadny človek ho už potom nevidel.

Sen alebo skutočnosť?

Bol to týždeň ako každý iný a nebolo asi nič, čím by sa mal líšiť od tých predošlých. Október sa pomaly ale iste chýlil ku koncu a počasie predvzdalo priam ukážkovú jeseň.

Lenka, mladé dievča bývajúce na vidieku v malom domčeku, bola študentkou strednej školy a ako každý mladý človek sa tiež znechutene predierala stereotypnými dňami školského týždňa. Momentálne navštevovala strednú školu veterinárneho lekárstva, pretože starostlivosť o zvieratá bol sen, ktorý si so sebou niesla už od skorého detstva. Voľný čas trávila inak ako väčšina jej rovesníkov. Bola viac uzavretá a najradšej mala dlhé prechádzky prírodou so svojimi dvoma štvornohými miláčikmi. Príroda bolo miesto, kde chodila naberať silu z čerstvého mrázikom opradeného vzduchu a inšpiráciu pre svoje básne, ktoré napokon aj tak nikdy nezverejnila. Obyčajné dni striedali úplne obyčajné noci až do dňa, kedy jesenný víchor privial Lenke do života čosi neobyčajné, nezabudnuteľné.

V izbe svietilo tlmené svetlo. Vonku chrapľavý vietor hvízdal ovzduším a v malých intervaloch sa opieral do roliet, ktoré vždy nesmeli zahrkotali. Lenka sediac na posteli si očami prechádzala učebnicu biológie. Vzápätí ju švihnutím ruky, sprevádzaným tichým povzdychnutím, pohodila k posteli. V očiach sa jej zablysl iskričky a na tvári sa jej postupne vykresloval šibalský úsmev. Bola naučená. Pozrela na mobil a vyčítajúc z neho, že už je veľa hodín usúdila, že je najvyšší čas ísť spať. Pomalým krokom, šúchajúc nohami o zem, odišla do kúpeľne vykonať poslednú potrebnú vec pred spaním, teda umyť si zuby. Vrátila sa späť do izby, navliekla na seba pyžamo a ľahla si do studenej, ešte nevyhriatej postele. Po chvíľke prevahovania sa jej konečne podarilo zaspáť. Bolo asi jedenásť hodín kedy sa ponorila do bezstarostnej ríše snov, kde aj tie najnemožnejšie veci sa stávajú možnými.

Rozsvietilo sa svetlo. Do očí jej postupne prenikali úlomky svetla z rozsvietennej lampy, ktoré jej rozospaté a ešte zasnené oči neprijemne pichali. Trvalo pár sekúnd, kým si na svetlo zvykla a pretierajúc si oči uvidela stáť mamu neďaleko postele. „Mami, potrebuješ niečo?“ spýtala sa chrapľavým hlasom.

Mama jej s jemným polúsmevom na tvári čosi odpovedala. Lenka si však nespomínala, čo presne jej mama vravela. Pamätala si iba matkino ospravedlnenie za zbudenie a jej previnilý výraz keď odchádzala z izby. „To je v poriadku,“ zavolala za ňou. „To nič, mami.“ Mama sa opäť stratila v tme za zatvorenými dverami. Unavené viečka jej začali klesať a ospalosť si ju opäť volala do rozprávkovej krajiny snov. Z posledných síl ešte pozrela na hodinky. Tie ukazovali čas tri hodiny, desať minút po polnoci.

Ďalší sviatok za nami... ...alebo Valentín inak

Všetci poznajú ten sviatok, sviatok zaľúbených. Je to v deň, kedy meniny oslavujú muži menom Valentín. Dátum nie je potrebné spomínať, aj tak ho každý ovláda. Ale prečo práve na tento deň padol Deň zaľúbených?

Všetci vedia ten dátum, aj to meno, ale málokto pozná, prečo je to vlastne tak. Veľa ľudí v súčasnosti zastáva názor, že to je jeden z mnohých komerčných a povrchných sviatkov. Ani ja nemôžem s nimi nesúhlasiť. Z istého hľadiska je to tak. Podstata tohto sviatku je omnoho pôvabnejšia a siaha do starovekejších dejín, akoby sa hocikto nazdával.

Celé je to o jednom kňazovi veriacom v silu lásky, za čo bol potrestaný smrťou. 100 rokov po jeho smrti bol vyhlásený za svätého a na jeho počesť bol vyhlásený Deň svätého Valentína - sviatok zaľúbených. Teraz by ste sa mohli opýtať, čo je na tom komerčné. Nič. Tento sviatok je nádherný, s ušľachtilým zámerom. Len jeho postavenie v spoločnosti a chamtivosť ľudí za ziskom z neho spravilo otrasný sviatok, ktorý neznašajú všetci nezadaní a zbožňujú čerstvo zaľúbení jedinci.

Prečo potrebuje ľudstvo mať zakotvené v kalendári, že by si mali uctiť toho, na kom mu záleží? Nemali by sme dávať najavo, že ľúbime každý deň počas celého roka, či je zima, či leto, či prší, sneží alebo je všedný pracovný deň? Áno, mali, ale to by sa z lásky predsa stala všedná vec a to nechce nikto z nás. Láska je ušľachtilý cit, ktorý pramení z hĺbky našich duší a práve preto je krásne ľúbiť celý rok.

Nedáva to zmysel, však? Ale to ani láska sama nedáva zmysel. Môžeme ho hľadať milióny rokov aj tak ho nenájdeme. A preto ma udivujú všetky reklamné mašinerie, ktoré vytvárajú komerčnú formu tohto sviatku uctievajúc ho si práve už spomínanú lásku. Konkrétne to, aký veľký vplyv majú na ľudí. Dokážu nám znechutiť vec ľuďom tak prirodzenú. My, obyčajní smrteľníci, nedokážeme odolávať nátlaku všetkých spoločností propagujúcich tento sviatok v tom ich vlastnom ponímaní. Všade vidáme nápisy „kúpte ružičku pre vašu polovičku“ či „výhodné letenky pre dvoch na ostrov milencov“.

Ale kde vzhliadneme „uctite si vašu najlepšiu priateľku práve na sviatok zaľúbených“ alebo niečo tomu podobné?? Láska má rôzne druhy a formy. Nie je to len láska milenecká, ale aj rodičovská, medzi priateľmi či dokonca láska k našim domácim miláčikom. Prečo nie sú vyzdvihované aj iné formy lásky?

Chceli by sme:

1. Zorganizovať športový deň (alebo viac dní).
2. Pokračovať v hodnotení čistoty tried.
3. Naďalej sprostredkovať vaše návrhy vedeniu školy (normálne, a nie, že eskalátory namiesto schodov a pod.).

Preto ak si budete niekedy myslieť, že máte dobrý nápad ako sa naša škola stane lepšou, povedzte to svojmu zástupcovi triedy alebo ma kontaktujte na

napadygab@gmail.com. A ešte chcem poďakovať našim vyučujúcim, ktorí akceptujú absenciu členov Žiackej školskej rady na časti ich hodiny.

Ľuboš Bača

predseda Žiackej školskej rady (lubospo)

Výstraha!!!

Pozor, v posledných dňoch sa nebezpečne zvýšilo riziko úrazu na cestách (prípadne aj na chodníkoch)!!!

Nedávno sa opäť konali skúšky v rôznych autoškolách, a tak sa do cechu vodičov pridalo aj niekoľko študentov nášho gymnázia. Od začiatku tohto školského roka tieto testy zvládlo už nemalé množstvo žiakov a predpokladáme, že tento počet sa do letných prázdnin ešte rozrastie.

Všetkým, čo uspeli, gratulujeme a želáme veľa šťastných kilometrov (ale budeme sa im na cestách radšej vyhýbať), a tým, ktorí na „vodičák“ ešte stále čakajú, prajeme veľa šťastia pri jazdách, skúškach, kuželoch, ...

anixxa, ilustrácia: Monika

Lenka ráno vstala a minútu po minúte, uvedomujúc si čo sa stalo, sa jej vykresľoval na tvári znepokojený až smutný výraz a myslou sa jej ako šarkan na veternom nebi prehánala jediná myšlienka: „Bolo to dobré či zlé znamenie?“ Vstala a podišla k oknu. Na nemej tvári hľadajúcej do ranného pološera sa pomaličky začali objavovať slzy. Jedna za druhou sa jej kotúľali dolu tvárou. Jej to však neprekážalo, nemala chuť riešiť takéto veci. Nemala chuť už vôbec na nič.

Lenkina mama zomrela presne pred dvoma rokmi. Čas úmrtia, ktorý jej takmer bez známok súcitu oznámili, bol tri hodiny, desať minút ráno zo štvrtka na piatok.

Pre Lenku to bol zážitok, ktorý oprášil smutnú a ubolenú spomienku v jej srdci. Plač ani po chvíľke neutíchal, iba jej hlasné vzlyky sa trochu stíšili. A hoci plakala, ona sama nevedela, či jej zmäteným vnútrom lomcuje strach a či to je radosť, že ju opäť videla. Bolo to úžasné znovu hľadiet na tvár stále tak jemnú, hoci už bola opradená drobnými vráskami, na jej oči. Ach, tie oči, ktoré na ňu toľké roky dohliadali a ruky hľadajúce ju nežne vždy, keď jej bolo najhoršie.

Odo dňa, kedy Lenka dala svojej milovanej mame posledné zbohom, to bolo prvý- krát kedy sa jej o nej čosi prisnilo, niečo čo si zapamätala a bude si pamätať asi na- vždy.

Možno to bol iba sen a možno..

Krátke správy

AĎA, do toho!!!

1.A opäť boduje, teda lepšie povedané, prváčka **Adriana Majtánová!** V stredu, 4. februára 2009 sa zúčastnila na už krajskom kole **Olympiády ľudských práv** v Bratislave. A ako inak to mohlo dopadnúť, než postupom do celoštátneho kola (umiestnila sa na 6. mieste z 30 žiakov!), ktoré bude trvať tri dni a uskutoční sa v Liptovskom Jáne a Aďa sa naň úprimne teší (tri dni bez školy!). Celá 1.A jej bude držať palce a ticho závidieť...

Romana

Zabudli na nás?!...

Myslím si, že každý prvák či priman (teda aspoň väčšina z nich) sa okrem nového prostredia, spolužiakov, učiteľov a omnoho viac učenia teší na **IMATRIKULÁCIU**. Toto oficiálne privítanie žiakov prvého ročníka a primy sa na našej škole konalo každoročne. Avšak tento rok nás to nejakobišlo. Nedočkali sme sa ani len obyčajného „vitajte, ste naši...“ a o programe, kde by sme sa nedobrovoľne strápňovali pred celou školou, môžeme asi len snívať... Alebo žeby nás schválne takto naťahovali a ku koncu roka nám pripravili prekvapenie? Nuž, nevieme sa dočkať, ako toto „zabudnutie na nás“ skončí...

Paťa

Je krásne pomáhať...

V čase rodičovského združenia, dňa 16. decembra 2008, pripravili naši najmenší, žiaci primy, sekundy a tercie vianočné trhy pre rodičov, ktorí si mohli zakúpiť ich vlastnoručne vyrobené vianočné ozdoby. Touto akciou sa chceli zapojiť do celoslovenskej akcie Dobrá novina, ktorá získava finančné prostriedky pre deti v afrických krajinách.

Výťažok štrnásteho ročníka Dobrej noviny je aj tento rok určený ľuďom v Afrike – Sudáne a v Keni, ktorí trpia krajnou núdzou a zároveň nemajú prístup k vzdelaniu, zdravotnej starostlivosti, pitnej vode a iným základným potrebám.

Mgr. Monika Áčová

Čo vám dvíha adrenalin v krvi na tejto škole?

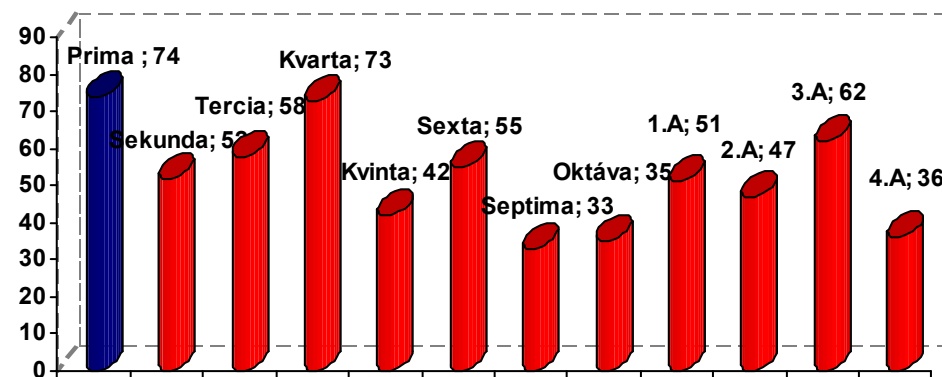
Mnohí ste už asi počuli o **Žiackej školskej rade**, ale asi neviete, čo pre vás robí a čo pre vás môže urobiť...

Žiacka školská rada rieši problémy a sťažnosti žiakov s vedením školy. Zastupuje žiakov vo vzťahu k riaditeľovi školy a vedeniu školy, predkladá im svoje stanoviská a návrhy, zastupuje žiakov aj navonok (toto je časť z čerstvo schváleného štatútu, ktorý môžete nájsť na www.gabsenec.edu.sk).

Každá trieda má v žiackej školskej rade svojho člena, ktorý by vás mal informovať o tom, čo bolo predmetom zasadnutia a mal by sprostredkovať vaše požiadavky, názory a nápady na zlepšenie chodu našej školy. Čo sme urobili?

Zorganizovali sme:

1. Vedomostnú súťaž, ktorá sa uskutočnila v decembri 2008, vyhrala ju trieda 3.A a za odmenu dostala exkurziu do Dusla Šaľa (môžete si o nej prečítať v tomto čísle).
2. Kontrolu čistoty tried - pre niektoré triedy veľmi neoblíbená aktivita, ale aspoň vieme, čo všetko sa nachádza v triedach (a ich skrinách). Vyhrala ju trieda prima.
3. Schválenie Štatútu žiackej školskej rady.

4. Splnenie vašej požiadavky mať na WC toaletný papier, papierové obrúsky na utieranie rúk a mydlo. Vaše návrhy sme prerokovali s p. riaditeľom a v čase vydania tohto časopisu by mali byť skúšobne zavedené. Prosím, vážte si tieto vymoženosti, pretože aj na stredných školách je bežné nosenie hygienického vrecúška (to sú tie vrecúška, ktoré sme nosili na ZŠ a mali sme v nich mydlo, uterák, toaletný papier...).

Naša lyžovačka

O tom, že budeme môcť ísť na lyžovačku, sme sa dozvedeli už pri nástupe na gymnázium. Nie všetci z triedy sa na lyžovačku prihlásili. Škoda, lebo počas tohto obdobia sme mali možnosť prežiť príjemné chvíle, na ktoré budeme ešte dlho spomínať.

K autobusu sme z domu došli poriadne nabalení, pričom nešlo len o lyže a snowboardy, ale aj o poriadne zásoby jedla. Starostliví rodičia nám dali svoje dobré rady na cestu. K nim patria výroky ako – nezlom si nohu, žiadne drogy a alkohol a volaj každý večer. Vyzbrojení týmito vzácnymi radami sme sa nalodili do autobusu a hneď ako vodič zavrel dvere, sme na ne zabudli. Počas cesty zmizla u väčšiny z nás istá časť zásob jedla. Najedení a veselí sme sa po príchode na chatu ubytovali. Nebol to síce 5-hviezdičkový hotel, ale nám to stačilo.

Začali preteky o najlepšie postele. Nie vždy však ten, čo prišiel prvý, získal to najlepšie – zistil to hneď prvú noc. Vrzganie, ktoré budilo všetkých spolubývajúcich a ranné ťažkosti pri vstávaní svedčili o ich komfote. Vybaľovanie nám netrvalo dlho, pretože v izbe nebolo veľa priestoru. Keďže sme nemali obed, boli sme sa pozrieť na geografický stred Európy v Kremnici. Pochod nás značne vysilil. Po zvyšok dňa sme relaxovali a tešili sme sa na lyžovanie na ďalší deň.

I napriek tomu, že sme spali len krátko, ráno sme v plnej zbroji nastúpili na svah. Tam sme sa rozdelili do skupín podľa toho, kto sa na čo cítil. Začiatočníci lyžovali na menšom svahu

s pomou, tí zdatnejší vyšli na zjazdovku sedačkou. Nakoľko bolo snehu dosť, lyžovanie sa každému páčilo. Počas celého týždňa sme lyžovali tak, že si nikto nezlomil končatiny. V stredu sme mali odpočinkový poldeň. Zaujímavé boli večery, počas ktorých sme mali diskotéky alebo sme sa stretávali na izbách a zabávali sme sa.

Lyžovačka utužila priateľské vzťahy nielen v našom kolektíve, ale aj so študentmi z kvinty. V posledný deň sme unavení, s protichodnými pocitmi z toho, že musíme odísť, no i tešiaci sa na rodiny, nastúpili do autobusu. Netrvalo ani tri hodiny a boli sme v Senci. Nemuseli sme sa lúčiť, pretože v pondelok sme sa stretli v škole. Dozvuky z lyžovačky sme mali, keď sme si pozerali videá a fotky. Príjemné zážitky sa nám opäť vybavili. Myslím si, že nehovorím len za seba, že všetci by sme si lyžiarsky radi zopakovali.

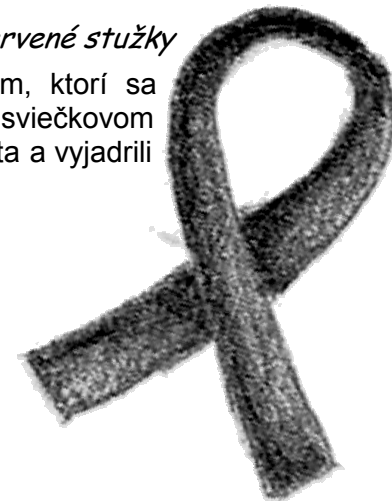
AIDS sa týka aj teba!

Každoročne je 1. december svetovým dňom boja proti AIDS. Aj naša škola sa zapojila do kampane s názvom Červené stužky, ktorej cieľom bolo poukázať na problémy tejto choroby, ktorá neobchádza ani deti. Od organizátorov kampane sme dostali ďakovný list:

Dovoľujeme si poďakovať sa Vám, vážený pán riaditeľ, učiteľia a koordinátori kampane Červené stužky. Ďakujeme za všetky aktivity v prospech mladých ľudí. Bez vás, bez vášho entuziazmu a záujmu by sa kampaň neuskutočnila. Ďakujeme za všetky slová podpory, ale aj za slová usmernenia a rady.

Organizátori kampane Červené stužky

Rovnaká vďaka patrí aj študentom, ktorí sa svojou účasťou na prednáške ako aj na sviečkovom pochode prihlásili k ochrane ľudského života a vyjadrili solidárnosť s miliónmi postihnutých AIDS.

Aj prima chce byť múdra!

Dňa 4. 12. 2008 sme spolu s pani profesorkou Áčovou navštívili seneckú knižnicu. Mnohí z nás ju poznali a tí, ktorí tam išli prvýkrát, sa stali jej novými členmi. Pani knihovníčka nás oboznámila s pravidlami knižnice ako aj s besiedkami, ktoré sa tu organizujú.

Poradila nám tiež, aké knihy si máme požičiavať. Veru, hocikto prechádza okolo kultúrneho domu, ale nie každý vie, že sa v ňom nachádza aj prekrásna detská knižnica, ktorá všetkých očarí svojimi knihami.

Zuzana Lenártová, prima

Zamyslenie...

Školský bufet

Zabudla som si desiatu. Do kelu. Nemám obed v škole. Do kelu. Mám tu peniaze. Čo urobiť? Ísť do občerstvenia pre bagetu? Do kelu. Poruším školský poriadok.

Zdá sa vám to povedomé? Mne sa to stalo nespočetne veľa krát. Nie sme ale úplne stratení. Máme tu na výber rôzne dobroty, ktorými môžeme oklamať naše žalúdky, napr.:

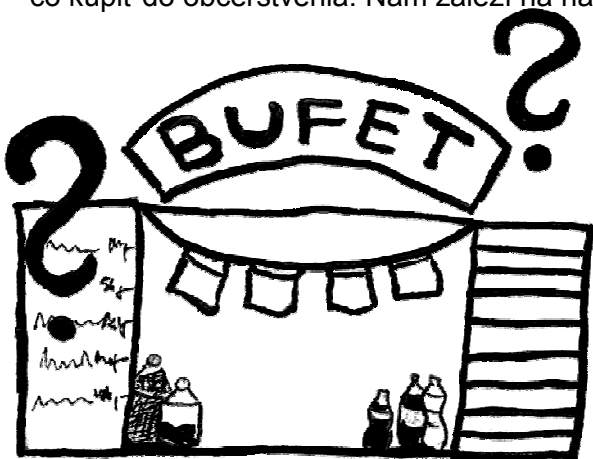
1. Snickers - veľmi chutné, sýte, lebo obsahuje aj karamel a oriešky.
2. Mila - tiež veľmi chutná záležitosť a dokonca aj lacnejšia.
3. Rybky, gumení mackovia - je ich viac, ale nie tak sýte ako ostatné výrobky.

Toto nie sú všetky (v stredu ich tam nie je ani toľko) sladkosti, ktoré sa nachádzajú v našom automate. Je veľmi ťažké vybrať z týchto „zdravých“ vecí. Máme ešte jednu alternatívu a to je ostať hladní. Problém je len v tom, že hlad sa odráža aj na našich výkonoch v škole a sme z toho nervózni.

Napríklad na mnohých bratislavských školách to vyzerá trochu inak. Majú zavedený školský bufet, v ktorom sa nachádzajú obložené žemle, rožky, sladké pečivo, sladkosti, nápoje a dokonca aj ovocie. Myslím si, že je to lepšie riešenie, ako nepriamo nútiť žiakov k zlej životospráve, k zlým návykom.

Tak kde je problém? Nie sú na to peniaze? Ale veď zisk z predaného by časom prevýšil peniaze, ktoré sa do toho vložili. Možno by s tým bolo viac starostí, ako odbaviť decká nejakým „zdravým“ automatom. Nechce snáď škola to najlepšie pre žiakov a študentov? Skutočne tomu nerozumiem. Ak tu nebude školský bufet, mali by sme mať právo ísť si niečo kúpiť do občerstvenia. Nám záleží na našom zdraví.

sajmona, ilustrácia: **Monika**

Lyžiarsky výcvik

Dňa 8. 3. 2009 odcestovala tercia s inštruktormi na lyžiarsky výcvik. Miesto konania bolo lyžiarske stredisko Veľká Rača - Lalíky. Výcvik sprevádzaný rôznymi situáciami a zážitkami bol plný prekvapení. Po príchode na penzión sme sa ubytovali a obzreli náš svah, na ktorom budeme tráviť nasledujúce dni. Samozrejme, na prechádzke po zasneženom okolí nesmela chýbať poriadna guľovačka.

Na druhý deň po raňajkách sme sa vybrali na svah. A tu sa začali problémy. Nasledovali pády rôzneho druhu a náš „Sexi Jakub Hajduk“ po tom, čo mu prišlo náhle zle, nedokysličený odpadol v lyžiarskej kabínke. Nasledoval príchod horskej služby a prejavila sa aj pohotovosť našich inštruktórov (profesorov). Samozrejme, nakoniec všetko dobre dopadlo. No aj nasledujúce dni nás prenasledovali trapasy, bolesti kolena a chrípka...

Ukázali sa aj schopnosti žiakov a našli sa aj novovzniknutí lyžiari. Jedna z nich bola aj „prieborníčka Simona Farkašová“ i keď si to odniesli jej nové lyže, pretože sa jej jedna zlomila.

Každý deň nám p. prof. Šimulčík a p. prof. Janotková zdôrazňovali, že si máme dávať pozor. Ale prečo si neužiť troška adrenalínu na skokanských mostíkoch a iných atrakciách. Jednou z týchto kaskadérov bola aj „Šikula Kristína Kleinová“, ktorá lyžovala v skupine pokročilých. Všetci lyžiari sa vybrali pod kotvu, aby prešli na iný svah. Kika sa poriadne rozbehla a ako inak — dostala kotvou priamo do hlavy. Pár hviezd sa jej okolo nej zableslo, no bez vážnych následkov.

Na tomto výlete nás všetkých sprevádzalo ešte množstvo dobrodružstiev, osláv a diskoték. Nakoniec sme sa piatok trinásteho vybrali na cestu domov, ktorá našťastie dopadla dobre.

Lea, ilustrácia: **Monika**

nie seriálu Panelák. Vysvetlili nám, že sa nakrúca po jednotlivých scénach a herci z odlišných scén sa stretávajú zriedka.

Vošli sme do veľkej budovy, pripomínajúcej garáž. Aj tu sme boli rozdelení na skupinky. Museli sme byť úplne ticho, lebo by sme pokazili scénu a natáčanie by sa muselo opakovať. Išli sme po špičkách v tme, takže už v prvých desiatich sekundách niekto zakopol a ozvalo sa hlasité zadunenie. Konečne sme sa prepracovali k takým provizórnym dverám a videli sme scénu s Henrietou Mičkovickou alias Zuzanou a jej seriálovými deťmi. Kým sme si ale stačili uvedomiť, kto je na „pľaci“, museli sme odísť, aby sa mohla pozrieť ďalšia skupina, takže sme si to ani poriadne neužili. Aj tá chvíľka stála zato, ale nie všetci mali to šťastie, že niečo videli. Niektorí z nás videli scenár, podľa ktorého televízny štáb pracuje. Je v ňom presne napísané, čo má kto kedy urobiť alebo povedať.

Kým sme vonku pred vilou VyVolených čakali na poslednú skupinku, zbadali sme, vďaka pani profesorke Durayovej, aj škodovku postavy z Paneláku Jakuba Švehlu (alias Vlada Kobielskeho), ktorej ale chýbala ŠPZ – BA KUBKO. Exkurziu ukončila návšteva „mafianskeho domu“ (vila VyVolených), kde sa nakrúca Mafstory. Keďže sa v tom čase tento seriál práve nenakrúcal, mohli sme si celé seriálové prostredie do detailov poobzerať. Dievčatám sa páčili kostýmy, ktoré si obleka seriálová Pipina, chlapci si posedeli za Aliho pracovným stolom.

Asi po hodine sme sa s JOJ-kou rozlúčili. Ešte pred odchodom nám naše jojkárske sprievodkyne rozдали darčeky – magnetky s logom Paneláku alebo odznaky s logom Profesionálov.

Dominika Polakovičová, Romana Debnárová, Ema Balažová, sekunda, ilustrácia: internet

Zdochlo ti morča?

Udivuje ma, kam až môže zísť ľudská vynaliezavosť. Napríklad, aké my - žiaci, dokážeme zo seba „vypotit“ výhovorky. Niekomu stále mešká autobus v pondelok a stredu, práve na prvú hodinu (no, nie je to smola?), niekto má každý víkend hody, prípadne bol na chate a nestihol sa naučiť, utiekol mu kocúr, sesternica nechala zapnutú žehličku (a treba ju ísť vypnúť) ...

Nemáš úlohu? Stačí, ak prídeš ku katedre, povieš niečo originálne, napríklad.: „Prepáčte, ale ja som si včera musel robiť referát na chémiu, ale nešiel mi internet, tak som musel zavolať opravára, on prišiel neskoro a nevedel počítač opraviť a ja som s ním musel byť dlho do noci pri počítači, a preto som nemal čas urobiť si domácu úlohu“. Ak poviete niečo tak absurdné, že učiteľ nepochopí, či to malo byť ospravedlnenie, vtip na začiatok hodiny alebo osnova na sci-fi príbeh, väčšina z nich povie: „No, dobre, sadni si, ale už za mnou viac s takýmito vecami nechod“.

Ak nepatríte k tým „originálnym“ a veríte, že učitelia majú triezvy úsudok a nemajú radi klamstvá, s malou dušou prídete ku katedre a jednoducho poviete: „Prepáčte, pani profesorka/pán profesor, ale ja som si zabudol domácu úlohu“. Učiteľ sa na vás s rozhorčením pozrie: „Ako si mohol zabudnúť?“... A máte päťku. Nezdá sa vám to povedomé?

lubospo, ilustrácia: Hanulienka

Activity nespí...

Možno ste podaktorí postrehli vznik skupinky študentov, ktorá si hovorí Activity Group. V minulom vydaní gymkáča sme od nášho vzniku sľubovali veľké veci. Teraz by sa vám mohlo zdať, že sa nič nedeje, ale opak je pravdou. Čert nikdy nespí a my detto!

Pokúšame sa vytvoriť školské predstavenie, divadlo. Ľudí nikdy nie je dosť, a preto keby mal niekto záujem podieľať sa na tvorbe tohto predstavenia, môže sa prísť opýtať na podrobnosti do 3.A – Simony, Zuzany alebo Mateja. Podieľať sa neznamená len herecky, ale aj kulisársky, kostymársky atď... Každý je vítaný.

holy

Džana vs. Richard Rikkon

Dňa 30.11.2008 sa konal pod názvom „Tri oriešky pre Richarda Rikkona“ koncert spomínaného umelca v Mestskom kultúrnom dome v Senci. Celé predstavenie sa nieslo v duchu prichádzajúcich sviatkov - Vianoc. Zo základnej umeleckej školy boli vybraní traja najnadanejší žiaci - tri oriešky, medzi ktorými bola aj žiačka nášho gymnázia Jana „Džana“ Šipošová. Pri nášam vám interview s mladou, nádejnou klaviristkou.

S: *Akú skladbu ste hrali?*

Dž: Štvor-ručka v rytme samby. Štvor-ručka sa hrá na jednom klavíri, hrala som tam, kde sú tenšie tóny.

S: *Ako dlho si nacvičovala toto číslo?*

Dž: Bola to pre mňa staršia skladba, s ktorou som bola na súťaži. Takže som si to v podstate len zopakovala. Samozrejme, s Rišom som sa musela stretnúť skôr, aby sme si nacvičili súhru.

S: *S Rišom?? Takže ty si s ním tykáš?*

Dž: Áno, tykám si s ním. Keď sme spolu nacvičovali skladbu, tak sa ma spýtal, že kto bude odpočítavať. Odpovedala som slušne, že môžete vy. Milo mi vysvetlil, že nemá 105 rokov a že sme obaja umelci, tak som bola „donútená“ mu tykať :-).

S: *Ako sa správal Richard k vám, mladým umelcom?*

Dž: Správal sa veľmi priateľsky. Nebolo z neho cítiť, že on je niekto a my sme len malí človečikovia. Nelieta v oblakoch, stojí nohami pevne na zemi. Vážil si našu prácu, lebo si ešte pamätá, ako začínal.

S: *Chceš sa hraniu venovať aj profesionálne?*

Dž: Nie, robím to iba ako moje hobby, a tak to aj zostane.

S: *Ďakujem za rozhovor.*

Dž: Ja ďakujem.

Dúfam, že sa na našej malej škole nájde viac takýchto talentovaných študentov.

pagačné perá a pod. Našu exkurziu sme využili tak, ako sa len dalo a je to pre nás všetkých nezabudnuteľný zážitok. holý

Exkurzia v Slovenskom národnom múzeu a TV JOJ

Dňa 8.12.2008 sme sa dozvedeli, že nám naša spolužiačka vybavila návštevu v televízii JOJ. Mohli sme si pozrieť natáčanie seriálu Panelák a poprezerat' si štúdiá. V triede sa zdvihla vlna nadšenia, no postupne sme jej už niektorí neverili, lebo by nás určite nepustili cez vyučovanie. Pani profesorka Durayová nám to dovolila, ale aby spojila príjemné (JOJ-ka) s užitočným, išli sme aj do Slovenského národného múzea. Náš elán ale odpadol, keď sme sa dozvedeli, že pre vysoký počet voľných miest v autobuse musíme ísť aj s terciou.

V utorok 9. 12. sme sa už všetci zišli pred školou a v hroznom mraze sme čakali na autobus, aby sme si doň čo najskôr posadali. Žiadny zázrak sa však nestal a prišiel známy žltobiely autobus a sedieť sme museli po troch. Potom sme sa už našťastie pohli a cesta sa krátila.

Najprv sme sa zastavili v Slovenskom národnom múzeu. Pred historickou budovou múzea každého ohúrila socha leva, ktorá sa týčila na vysokom stĺpe. Zakúpili sme si lístky na výstavu s názvom „Ako sme žili v 20. storočí“. Na poschodí práve otvorili novú expozíciu, takže niektorí spolužiaci si pozreli aj tú. Keďže podaktorí nevedeli, čo si majú skôr pozrieť, nastal menší chaos. Aj keď sa ich milé pani sprievodkyne snažili usmerňovať, veľmi to nepomohlo. Múzeum pripomínalo obrovské bludisko s heslom: „Tu vojdeš – tam vyjdeš.“ Dozvedeli sme o živote v Československu, videli sme staré bankovky a mince, ostnatý drôt, staré šaty, ale aj technické výrobky a autá. Na ďalších poschodiach boli vypchaté zvieratá našich i zahraničných lesov.

Druhá zastávka bola na Kolibe v televízii JOJ. Privítali nás dve pracovníčky, ktoré nás sprevádzali počas našej návštevy. Pani profesorky Ivanová a Durayová nás rozdelili do skupín podľa toho, kto ako vyrušuje. Najskôr sme si pozreli, ako sa pripravujú televízne noviny. Žiaľ, všetci redaktori pracovali v teréne a pripravovali večerné spravodajstvo. Získali sme predstavu, ako funguje televízia. Je to celkom zaujímavá inštitúcia. Mnoho ľudí je v zákulisí a stará sa o to, aby sa televízny program dostal k nám na obrazovku. Sú to zvukári, kameramani, osvetľovači, no nás pravdaže zaujímali najmä herci. Potom malo prísť to, na čo sme sa tak veľmi tešili – nakrúca-

Naše cesty za poznáním..

Exkurzia do Dusla

V jednu nie až tak peknú stredú sme sa vybrali na naše vedomosti obohacujúcu exkurziu do Dusla, ležiaceho v blízkosti mesta Šaľa. Celý čas mierne popýchalo, ale to nám nezabránilo v tom, aby sme si deň neužili tak, ako sa patrí. A veď sme aj museli, pretože toto nebola len tak hocikaká a obyčajná exkurzia. Významnosť na váhe jej pridal fakt, že sme ju v podstate vyhrali vo vedomostnej súťaži, ktorá sa odohrávala medzi triedami našej školy. Keďže sme boli najúspešnejší, mohli sme si užiť jeden deň „voľna“. Deň exkurzie padol na deň pred polročným vysvedčením, čo sme čisto teoreticky mohli brať aj ako darček k vysvedčeniu. A tak sme sa my, 3.A, a vybratá skupinka chemicky zdatných osôb vybrali do Šale. Dôvod, prečo sme šli v takej zostave je jasný.

Hneď po príchode sa nás ujal jeden svojrázny pán, ktorý nás sprevádzal po celom areáli a oboznamoval nás s ich náplňou práce. Na úvod sme si vypočuli to, čo všade. História, koľko rokov fungujú a všetko o ich činnosti. Znenazdajky sme sa vybrali na čerstvý vzduch, kde bolo naozaj čerstvo. Tu nám náš sprievodca ukázal bomby plnené rôznymi plynmi, napríklad kyslíkom, vodíkom, acetyénom, argónom... Všade okolo nás sa tiahlo veľa rúr, ktoré mali po celej svojej dĺžke akoby námrazu. Ale nie obyčajnú námrazu, ale takú poriadnu, ako v Rusku začiatkom januára.

Po prechode pod strechu nám bolo ukázané, akým štýlom sa farbja plynové fľaše, alebo akým spôsobom sa dá z neperlivého nápoja vyrobiť perlivý. A určite nie len pre mňa bola práve táto časť nezabudnuteľná. Zastavili sme sa pri jednom pánovi, kde nám náš sprievodca rozprával aj o výrobe suchého ľadu, keď tu zrazu nám ten pán povolil chytiť to s čím narábal. Priemernú dĺžku to malo takých 7 – 10 cm, malo to valcovitý tvar a bielu farbu, ale už si presne nepamätám, ako sa to volalo.

Prvý pocit po uchopení, bol chlad. Ale ten sa po chvíľke držania na tom istom mieste zmenil na vrelosť. Po hodení na zem sa to začalo vyparovať, tiež ako para z parostroju. Ten milý pán nám chcel ukázať ešte ďalšiu zaujímavosť a keď si všimol malinovku v mojej ruke, rozhodol sa, že to musí využiť. Spýtal sa ma, či nechcem bublinky a vhodil mi kúsok do fľašky. Okamžite sa vo vnútri objavilo množstvo bubliniek a začalo sa z nej pariť ako z kotla ježibaby. Po všetkom tomto som sa aj bála znovu napiť, ale malinovka bola ako predtým, len viac perlivá. Toto sa stalo atrakciou celej exkurzie. Viacerí z nás si to vyskúšali a bolo to ozaj zaujímavé.

Celé sa to skončilo tam, kde to aj začalo. V tej malej miestnosti, kam sme sa opäť všetci museli napratať. Okrem nejakých tých vedomostí navyše a zaujímavého zážitku sme si domov odniesli aj hmotné veci - pro-

Ozaj výchovný film...

Pred Vianocami, keď sa už nikomu nechce učiť, sa organizuje premietanie výchovného filmu v priestoroch nášho Msks - v kinosále. Inak tomu nebolo ani tento rok. Film „Zamilované zvieratká“ sľuboval zaujímavé zväzacie rituály medzi vtákmi, šelmami a v neposlednom rade aj opicami či kengurami. Keďže sa niektoré triedy nemohli premietania zúčastniť, prípadne meškali, poviem vám, o nič ste neprišli. Nie že by film nebol zaujímavý, no podľa mňa určite nespĺňal kritériá filmu pre deti od 10 rokov.

Približne v druhej polhodine (vtedy sa ráčila dostaviť sexta – medzi nimi aj ja) sa začal kolotoč tichej uspávacej hudby v kombinácii s vtákmi poletujúcimi sem a tam, pri ktorom sa nejednému študentovi podarilo zaspáť. Ja ako skúsený trpiteľ podobných záležitostí – veď som tu už šesť rokov – som, samozrejme, odolala a s napätím očakávala, čím ďalším nás tvorcovia prekvapia.

Asi po hodine operencov (čas sa pri tej hudbe vnímal naozaj ťažko) sa nám naskytl prinajmenšom pozoruhodný pohľad na leva snažiaceho sa presvedčiť svoju mačkovitú spoločníčku k menšiemu „špásu“. Nakoniec sa mu taktika poslušného poddaného osvedčila a po dokonanom „diele“ sa tým s bystrejšími očami naskytl pohľad na kráľa zvierat váľajúceho sa po chrbte, samozrejme, ešte stále s mužne stojacim prirodzením. Počas predchádzajúcich rokov zvykol takéto situácie sprevádzať ohromný smiech, tentokrát však bolo v sále také ticho, že som sa len čudovala, či od šoku nepomreli.

No toto nebol hlavný bod „predstavenia“. O čosi neskôr sa nám ukázal párik nejakého druhu opíc. Na ich chuti po rozmnožovaní by nebolo nič zvláštne, keby sa nesprávali takmer úplne ako ľudia. On sa najprv priblížil a začal jej čosi „šepkať do uška“, potom si chvíľku skúmali ústnu dutinu a nakoniec sa samec na samičku vrhol, surovo ju k sebe pritiahol a dokončil svoje dielo, pričom ona len flegmaticky zívala, a keby to bola skutočná žena, určite by na druhý deň kamarádkam pri kávičke rozprávala, aké to zas bolo nudné a že to spravila, len aby jej dal tento týždeň pokoj. A celý tento akt sledovali so zatajeným dychom všetci prítomní.

No dobre, nebolo to len o tom, občas sa do seba zamotali dva jele- ne, prípadne boxovali kengury (jeden „kenguriak“ odsotil druhého počas „práce“ a potom sa s ním ešte mlátil, až kým ho neodohnal preč) alebo sa naháňali dva súperiace zajace. Veľká väčšina filmu ale spôsobovala stavy na odpadnutie, či už od spánku alebo znechutenia. Podľa môjho názoru bol tento film dostatočne vzdelávací, no určite nevhodný pre nižší stupeň gymnázia. Na záver odkaz pre pamätníkov - ešte že tam neboli tie žaby a ujo s Jarovou vodou ;-)

Hanulienka

Pravidlo slušného správania sa v divadle: Nikdy nespíte! (inak vám ujdú chýlostivé scény)

Dňa 5.3. 2009 sa 1.A a oktáva zúčastnili na divadelnom predstavení Slovenského národného divadla v Bratislave s názvom Dom v stráni od Martina Kukučina, v réžii Ľubomíra Vajdičku. Vo štvrtok ráno sme všetci natešení, že nás nečakajú lavice v škole a, samozrejme, parádne vyobliekaní nastúpili do autobusu a zamierili si to priamo do Bratislavy. Cesta bola pokojná, ničím nerušená, väčšina z nás ju trávila so slúchadlami v ušiach (tá dnešná mládež, veď viete...).

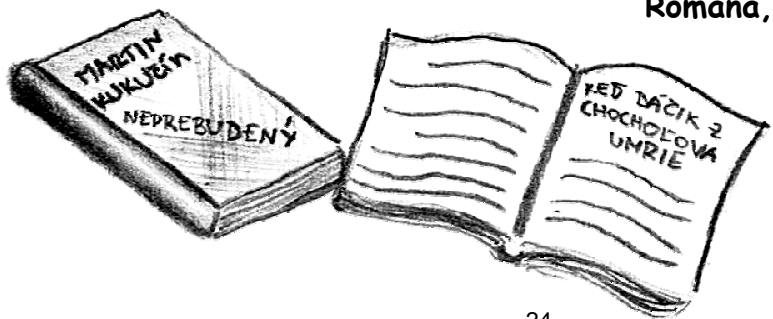
A je to tu, konečne na mieste! Po päťminútovom hľadaní vchodu do divadla sa nám konečne podarilo víťazne vojsť do budovy. Po úspešnom odložení si kabátov, za pomoci veľmi sympatického šatniara, (samozrejme, že tam nebol len on, ale stál za zmienku :-D) nás čakala štvrt hodinka čakania do začiatku predstavenia. Dovtedy sme stihli "očekovať" budovu divadla, zahrňujúc wc-ka.

O desiatej hodine sme už boli všetci pousádzaní, pripravení hltat herecké výkony hercov (Emília Vášáryová, Ján Koleník, Marián Gejšberg, Anna Maľová, Juraj Slezáček, Soňa Valentová – Hasprová, Richard Stanke atď.). Väčšinu hercov sme poznali zo slovenských seriálov, čo hru značne oživilo. Napriek tomu niektorých z nás privádzala do polospánku, úprimne - hra nemala príliš zaujímavý dej.

Zobudilo ich možno (a aj to len ženské osadenstvo) len to, že sa na scéne vyzliekol (žiaľ iba do pol pása) jeden z hlavných hrdinov – Niko (Ján Koleník) a uchvátil nás jeho dokonalými proporciami. To bol asi najemotívnejší zážitok, ktorý si z celého divadla pamätám a určite nie som jediná s týmto pocitom.

Po skončení predstavenia sme odmenili hercov poriadnym potleskom a hor sa späť domov! Na záver ďakujeme p. profesorku Áčovej a pani zástupkyňu Frčovej za ich sprievod a ochotu.

Romana, ilustrácia: Petra

26.2. - Deň D(ivadlo)

Po obvyklých dvoch prvých štvrtkových hodinách strávených v škole, sa zopár vyvolených (=sexta, 2.A, nejakí tretiaci a septima...) študentov po dlhom plánovaní vydalo do divadla, aby obohatilo svoje kultúrne zážitky.

S nadšením sme sa natlačili do sľubovaného poschodového autobusu a vychutnali si krátku cestu do BA spojenú s päťminútovým hľadaním divadla Aréna, ktoré sme napokon vďaka skúsenejším spolužiakom našli. :D

Po príchode (a po tom, ako sme si krátili čakanie pobehovaním okolo budovy) sme sa v menšom chaose usadili. Asi by som mala spomenúť, že sme boli na predstavení „Traja kamaráti“ od E.M. Remarque, no už na prvý pohľad mi to tam pripomínalo chabú skúšobňu nejakej garážovej kapely.

Celý príbeh bol vzatý akoby s ľahkosťou, možno pre väčšinu nepochopený, no jednoznačne sa bolo na čom zasmiať. Či už na vtipných scénach s Jurajom Mokrym (prípadne Imrom z Paneláku :D) alebo krátkych koncertoch, kedy sa herci veľmi snažili hrať pre nás celkom známe veci a spraviť akú - takú šou. Myslím, že jedine to sa im podarilo. No ako povedala p.p. Lenártová, ktorá nás sprevádzala, bolo to snáď všetko, len nie Remarque.

Celé sme to prežili s trošku úbohými poznámkami, ktoré sa nám ozývali za chrbtom (zúčastnení boli aj študenti z iných škôl), aj s výbuchom smiechu pri jedinej smutnej scéne celého príbehu (ktorý, dokonca, patril nejakej našej spolužiačke :D) a pobrali sa domov s tým, že sa budeme mať na slovenčine zase o čom rozprávať. Určite nemôžem povedať, že to bol stratený čas a v mene všetkých dúfam, že nás pani profesorky čoskoro opäť niekam vezmú. :-)

Kejti

The Picture of Dorian Gray

Nie je to až tak dávno, čo sme sa boli extérne vzdelávať v Bratislave. Boli sme si pozrieť divadelnú hru od Oscara Wilda, samozrejme, v angličtine. Hra bola dobre spracovaná, no i tak sa mi zdala náročnejšia na slovnú zásobu ako obvyčajne (možno to bude tým, že som v divadle sedela s horúčkou okolo 38°C), ale aj vďaka výkonu hercov sa, myslím, dala pochopiť hlavná idea diela.

Veľmi, ale veľmi stručne by som dielo zhrnula asi takto: Dorian Gray bol mladík, ktorý svojou dokonalou krásou, nevinnosťou a detským výrazom tváre dokázal popliesť každého. Za nevinnou tvárou sa však skrývalo ozajstné nebezpečenstvo v podobe krutého a bezcitného netvora, ktorý bol navonok krásny, avšak jeho duša bola o to škaredšia.